

P. KRIZOSTOM:

Novomašniški križ.

*Prejmi križ — skrivnostno znamenje rešenja,
žarno luč duhovskega žioljenja.*

*Iz križa naj vsa sreča ti žari,
križ naj bo ti upanje vse dni.*

*Križani Gospod naj bo ti moč edina
in središče tvojega spomina.*

*Misli vse naj k njemu le hitijo.
Le o njem naj usta govorijo.*

*Bog na križu naj prepaja tvoje svete želje.
On edini naj ti bo veselje.*

*Naj Kristus križani z obličja ti odseva,
celo tvoje bitje naj preveva.*

*Milost naj njegova s tabo hodi,
po duhovskih potih varno naj te vodi.*

Gospod prelat, Kristus Vam povrni!

Po smrti nepozabnega eksprovincijala p. Placida sem dalje časa hodil k gospodu prelatu tja v Marjanišče. Do zadnjih let. Teden za tednom. Pa sva se pred Gospodom pogovorila o Gospodu. Skoraj vselej mi je pred odhodom dejal: »No, sedaj se pa malo vsedite. Boste kaj povedali.« »Gospod prelat,« tako sem se navadno zahvaljeval, »ne smem Vas motiti.« »Kar nič ne motite,« je odkimaval ter mi z vljudno, toda hkrati nekam odločno besedo: »Izvolite!« kazal sedež.

Zidali smo v Šiški redovnemu očetu Frančiškmu cerkev. Za sedemstoletni jubilej njegove smrti. Pa, ker je bila nujno potrebna. Lepo delo je bilo. Najbrž kar zato, ker je bilo toliko težav. Največ denarnih. Tudi drugih ni manjkalo. Še danes sem močno hvaležen vsem tistim, ki so me takrat podpirali in bodrili tako ali drugače. Naj med drugimi omenim samo Vas, gospod prelat.

Ni bilo le tuintam, da sem kolebal sem in tja. Kakor brez sleherne opore. Denar in zopet denar! Ni ga hotelo biti. Kaj čuda, da me je le prepogosto močno skrbelo, kako se bo vse razvozlalo. Prihajal sem ob tednu k Vam. Povpraševali ste me, kako delo v Šiški napreduje. »Hvala Bogu, dobro!« Tako sem Vam navadno odgovarjal. Toda kaj, ko sem pa moral skoraj boječe pridodejati težko besedo: »Le denarja ni!« »Pogum!« ste mi govorili. »Ali ne delate za Kristusa in Frančiška in duše? Mar menite, da Vas bosta Kristus in redovni oče pustila brez sredstev? Vanju trdno zaupajte. Morata Vam odpreti srce in roke našega dobrega naroda!« Gospod prelat, kar dobro mi je dela Vaša tako topla beseda. Kristus in Frančišek sta očitvidno blagoslavljala delo.

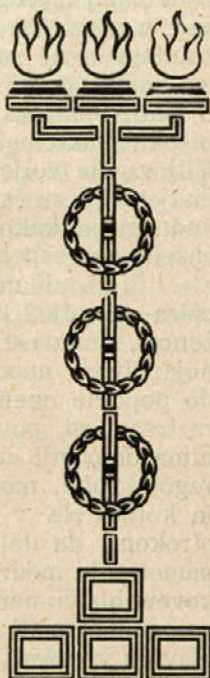
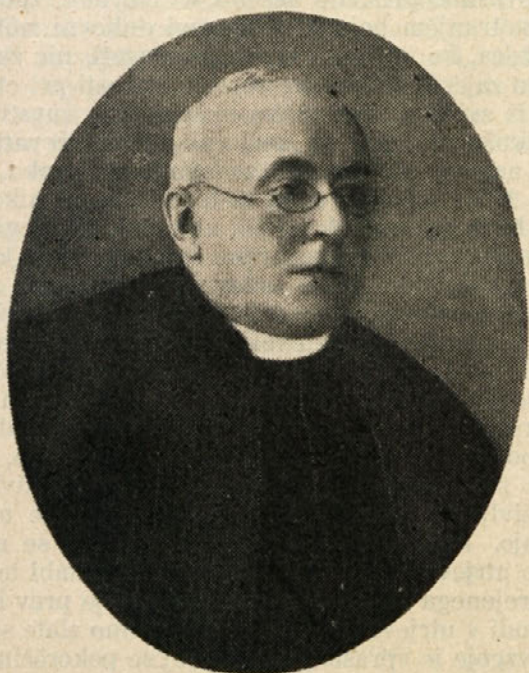
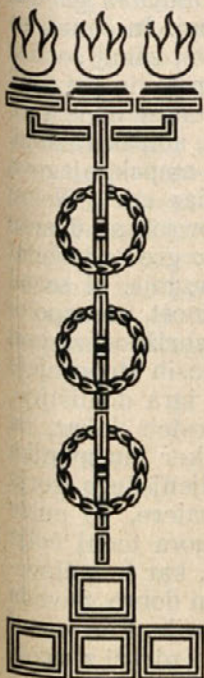
Bodrili ste me. Ne samo to. Vem, da ste tudi molili, naj bi zamisel provincije uspela. Kakor tudi, da bi se Šiška ob Frančiškovi roki močno zaokrenila v Kristusa. Tudi drugače ste v naše delo posegli. Kar rekli ste mi: »Dajte mi vsak mesec toliko in toliko intencij. Svete maše opravim jaz; denar porabite za Šiško.« Ni bilo samo enkrat, da ste mi tudi kaj v roke položili. Vse za Šiško! Če tudi nisem nikdar prosil.

Prišel je 3. oktober 1926. Pričele so se slovesnosti v spomin na prelepo Frančiškovo smrt. Šišenska cerkev je bila toliko dozidana, da smo jo lahko odprli za službo božjo. Treba jo je bilo blagosloviti. Prevzvišeni niso bili doma. Prepustili so vse obredne slovesnosti Vam. Sporočil sem Vam željo Prevzvišenega. Pridodejal sem svojo prošnjo. Bili ste veseli. Zato, da je dobil Frančišek cerkev, Šiška pa sprejela duhovno pomoč. Silno lep je bil tisti 3. oktober, ko ste cerkev blagoslovili ter v nji opravili prvo pontifikalno sv. mašo. Kronika šišenske redovne hiše hrani nam tako drago ime tistega res iskrenega prijatelja naše provincije, ki je prvi v novi Frančiškovi cerkvi obnovil zadnjo večerjo. Gospod prelat, Kristus Vam povrni! Šiška se Vas pa mora hvaležno spominjati.

Zopet ste me izpraševali, kako naša redovna mladina, bogoslovci in gimnazijci? Odgovarjal sem Vam, da so fantje dobri in da v šoli delajo provinciji čast. Gospodje profesorji jih imajo radi. Součenci tudi. To Vas je kot izrazitega ljubitelja mladine posebno veselilo. Mladino ste dodobra poznali. Zato ste ji bili čudno naklonjeni ter ste jo zelo milo sodili. »Dokler se fantje oklepajo presvete Evharistije, se zanje ni bati. Tudi, ako bi jim to in ono trenutno izpodletelo.« Tako nekako ste dejali. Pa sva se v sodbi popolnoma strinjala. Tudi to zanimanje za naš redovni naraščaj naj Vam Kristus, najboljši prijatelj in varih mladih duš, obilno povrne!

Uverjen sem, da bodo naši mladi sobratje pred božjo Ljubeznijo mislili na Vas, ki ste jih ljubili v Gospodovi ljubezni.

»No, kako pa Vam?« Tako nekako se je najin razgovor skoraj navadno zaokrenil. Povedal sem Vam to in ono. Dejali ste mi: »Nosite svoje trpljenje vdano. Saj je z nami predobri Gospod. Kmalu bo pri Očetu vse najboljše.« O načinu, kako izvršujem svojo službo, ste pa sodili tako-le: »Vem, kako delate. Kaj, ako imate bolj mehko roko? Nič ne de! Več boste dosegli s pametno milino, kakor s trdo roko. Prva res gradi; druga gotovo razbije.« Gospod prelat, hvaležen sem Vam! Za raztepeno srce je lepa beseda tako odličnega gospoda vedno pravi balzam. Tudi to naj Vam Kristus kar najobilnejše povrne! »Veliki duhovnik,« tako molim sleherni dan, »spomni se Svojega zvestega služabnika Andreja!«

G. prelat Andrej Kalan,
rojen 2. dec. 1858, umrl 3. jun. 1933.

Binkoštno nedeljo popoldne sem Vas kropil. Kar k Vam bi bil stopil ter Vas prav tiho vprašal: »Gospod prelat, ali že vidite Kristusa? Ali je pri Njem lepo? Spomnite se pri Kristusu tistega nevrednega Frančiškovega duhovnega sinu, ki ste mu bili v življenju tako zelo naklonjeni. Kot Frančiškov sin molite tudi za našo provincijo.« Tako bi Vam rekel. In vem, zakaj. Zato, ker je Vaša resnično plemenita duša vredna našega zaupanja in naše odkritosrčne ljubezni.

Čemu neki se vznemirjaš zaradi sodbe ljudi, kaj sploh ti morejo njih ničemurne misli? Vidijo kvečjemu le zunanost; toda njih pogled ne seže do dna duše, kjer je skrito dobro in zlo. Zatorej naj te nikar ne užalosti njih graja in ne prevzame njih hvala.

(Lamennais.)

Mati — vzgojiteljica.

Utrjevanje volje.

Samo še par besed naj izpregovorim s teboj, mati, o utrjevanju volje. Vprašam te: Ali si že kdaj čutila, koliko notranje moči ti je treba, da si moreš brezobzirno, tudi na račun svoje lastne osebnosti povedati resnico in si je ne prikrivati? Zato vzgajaj svojega otroka tako, da bo brezpogojno ljubil resnico. Lahko mu ne bo, kakor tudi tebi ni vedno lahko. Zato spoznavaj veličino žrtve samoodpovedi in zatajevanja, ki jo zahteva resnično ljubnost od vsakega človeka. Le preveč hvalimo zunanje uspehe in le redkokdaj izpregovorimo prisrčno besedo, ki človeka izpodbuja in ga utrjuje v njegovem notranjem boju in v njegovi duhovni zmagi. In četudi se tuintam utrne solzica, ko se mora otrok premagati, nič zato, zakaj solzica se kmalu posuši in zajezi cele potoke solza v starosti pri otroku in pri tebi, o mati. Odstrani iz svojega srca vsako nespametno čuvstvenost in iz srca otroka vsako mehkužnost. Solze ne smejo nikdar odločevati, ampak razlogi. Cilj vzgoje volje namreč ni trenutna zadovoljnost otroka, ampak njegova življenjska sreča. Kdor otroka vedno zadovolji, nima nikdar miru. Nekaj čudnega je, kako hitro neha otrok jokati, ako vidi, da njegov jok ne doseže zaželenega uspeha. Zato bodi vedno trdna in neizprosna, ko gre za načela!

Mati, ali ne vidiš, kako slabe sadove rodi moderna vzgoja, ki se ne ozira na voljo? Bolezensko čuvstvovanje, domišljavost, otožnost, nerazpoloženost, muhavost, ta izrazita bolezen volje, potrnost, topa brezbriznost za vse, bojzljivost, neodločnost, nestalnost, torej napake, ki se včasih stopnjujejo do popolne onemoglosti duše; bolezen glave: neobrzdana igra domišljije, raztresenost, površnost, vse te in podobne napake so žalosten dokaz, da nima današnji moderno vzgojeni človek oblasti nad sabo, ker mu manjka vzgoja volje, moč premagovanja samega sebe. Koliko življenjskega gorja in koliko zla v življenju naroda povzročijo neodločne matere, ki pustijo otrokom, da delajo, kar hočejo. V mladem človeku se mora tedaj volja pametno in modro utrjevati, da zamori, ali pa vsaj oslabi to, kar je v človekovem bistvu neurejenega in da vedno dela to, kar je prav in dobro. Seveda se pa mora mati tudi v utrjevanju volje držati vedno zlate srede. Eno izmed glavnih vprašanj vzgoje je vprašanje, kako naj se pokorščina združi z zmogljivostjo, da se človek poslužuje svoje svobode in prostosti. In v resnici ne vem, kaj je bolj nespametno, ali voljo vedno in povsod prisiliti, da se ukloni in se samostojnost zaduši, ali pa otroke prepustiti lastni samovoljnosti. Otrok, ki se vedno drži materinega krila, se bo moral vse življenje naslanjati na druge. Otrok, ki si nikdar ne sme osvojiti koščka zemlje, ki ga obdaja, si tudi pozneje ne bo nikdar osvojil koščka sveta. Otrok, ki ne sme nikdar razodeti svojega lastnega mišljenja, ne bo imel tudi v poznejšem življenju svojega lastnega in samostojnega naziranja. Ali pa se pri ljudeh, ki so močne in krepke narave, prevrže trajna, nasilna odvisnost v topo odpornost, ki se v svojem času, ko odpadejo verige in vezi, izdivja tako v mišljenju kakor tudi v delih.

Gotovo, samovoljnost hočemo in moramo streti, toda hočemo tudi in moramo otrokovo *lastno voljo* vzgojiti ter ji v gotovih mejah pustiti svoboden razmah, da se človek, ko se začne duhovno probujati, lepo razvija in da pozneje svoje prostosti ne zlorabi. S tem gradimo temelj značaju, ki daje človeku moč, da se povsod drži načel, da nikdar ne kloni, da dostojanstveno nosi vso težo življenja, da drugim vtisne svoje bistvo in da sam ni le kopija, odtis drugih.

Cilj vzgoje je človek, določen za večnost! S tem dejstvom raste naloga vzgojitelja v neizmernost. V svojega otroka se oziraj, o mati, z vsem spoštovanjem, gledaj ga z očmi Boga! Pa boš spoznala v njem tujca na zemlji, ki išče lepšo, večno domovino, domovino pri Očetu, ki je v nebesih. Pa boš videla, kako te pozdravlja iz oči otroka kot svetla zvezda na jasnem nebesu neumrljiva duša. Pa boš zagledala globoko za potezami, ki so podobne tebi ali pa tvojemu možu, prelepo podobo in podobnost božjo. Pa boš razumela, zakaj je radi tvojega otroka na zemlji bivalo in po zemlji hodilo božje Dete in slišala boš, kako doni skozi stoletja vabeče, polno hrepenenja, polno otožnosti: »Pustite male k meni priti... Ako ne boste kakor otroci!« Pa boš čula, kako drvi kakor grom preko valovanja časa: »Kdor pohujša enega teh malih, ki vame verujejo, bi bilo boljje...« Potem si boš štela v sveto dolžnost in največjo skrb, da boš varovala in podpirala negotove korake svojega otroka, ne, učila ga boš, da bo samostojno in z veseljem hodil po strmih potu krščanske kreposti proti večnemu cilju. Potrudila se boš, da boš v otroku bolj razvijala nadnaravne sile milosti, kakor naravne moči njegovega telesa in njegove duše, prizadevala si boš, da mu boš zagotovila, ne zemeljskega bogastva, ampak popolno posest božje dediščine. Biti mati je velika čast, toda biti krščanska mati se pravi, deležna postati časti Mater božje. Izmed vseh stvari, ki ti jih je Bog dal, mu nobena ni tako draga kot tvoji otroci. V njegovih očeh so tedaj njihove duše bolj dragocene kot nebo in zemlja in vsa nerazumna bitja, zato bo imel večje dopadajenje nad teboj, če boš svoje otroke dobro vzgojila, kakor pa če bi bil ves svet tvoj lastnina in bi ga razdala v dobrodelne namene. Z mirno dušo boš gledala v večnost, ki te čaka, če bodo otroci tvoji duše svoje zveličali s pomočjo tvojega zvestega varstva in tvoje vestne skrbi.

P. ROMAN:

Dekla Lucija.

Povest iz vsakdanjega življenja.

Lucija v senci križa.

Šole križa se vsak boji. Jaz prav tako kakor ti, kakor Lucija, celo božji Sin sam se je bal in ni zastoj Očeta prosil, da bi šel križ mimo Njega.

V to šolo je sedaj stopila komaj enajstletna Lucija. Ta šola je nekaj posebnega. Sprva se človek močno ustraši, ker je navidezno sploh brez učitelja in kar je še hujše, brez pravih učencev. Človeku se sprva zdi, da je v tej šoli čisto sam. Kmalu pa spozna, da ima jako dobrega učitelja in velikega mojstra. Učenci v tej šoli so čisto drugače razdeljeni kot v šolah tega sveta. Večkrat sede poleg čisto mladih ljudi starci, ki se morajo v poznih letih učiti prve abecede in še polagoma razumevajo pojem besede: t r p i m... Nekateri sede mrki in temačni v tej šoli in so silno kasnega spoznanja, kaj jim je v prid. Sede pa v tej šoli večkrat tudi otroci, nežni kakor cvetovi na polju. Toda v njih očeh se zrcali čudovita modrost. Samo božja previdnost, ki tehta človeška srca do zadnjih globin, zamore presoditi, kdo more biti in kdaj sme biti sprejet v to edinstveno šolo. Zakaj tudi v tej šoli so možni napredki do nedopovedljivih višin, niso pa izključeni porazi in večkrat tisti, ki so bili kot otroci tega sveta v prvih vrstah, v tej šoli neverjetno nazadujejo. Zelo slabi učenci so...

Ko je Lucija doumela, da njena mama ni več tista smehljajoča se močna žena, ki je zanjo imela pri vsem delu še vedno dovolj časa in ji znala modro odgovarjati na njenih tisoč vprašanj, se ji je pred očmi kar zameglilo. Slutim sicer, da to ni čisto pravi izraz za ta njen občutek, toda je težko zadeti povsem odgovarjajočo besedo za doživljanje otroka, ki je iz ljudske šole prestopil prag VISOKE ŠOLE KRIŽA.

Prišlo je vse to, kakor ponavadi pride veliko trpljenje, prav mimogrede. Justina je naprej pokašljevala, se mukoma silila k delu, vsa opešana sredi dela morala vse neskončano pustiti močnejšim rokam. Na licih rdečica zadrege: češ, še za to nisem več, na čelu pa rosne kaplje potu od nezasišanega napora. Uvidela je naposled, da mora kar za trajno v posteljo. Žene sosedov so sicer rade prihajale, da po močeh pomagajo. Toda, saj vsi vemo, kako je s takimi stvarmi, ki morajo biti o pravem času opravljene ali pa nastane v hiši neznosen nered. Kar na tihem je morala Lucija iz šole prišedša, odložiti svoje boljše krilce in po materinih navodilih prijeti sedaj za to delo, sedaj za drugo, kolikor so pač zmogle njene šibke roke. Toda prirojena spretnost in še skrivna želja, morda v duši ne povsem jasna, materi pomagati in ji odvzeti breme skrbi, je njene moči podvojilo. Pridružilo se je še stopnjema veselje do dela, radost, če jo je tuintam mama bolj s smehljajem kakor z besedo pohvalila, tako da so sosedove prevzemale samo težja dela. Mati Justina je z naporom vseh svojih sil dosegla, da je s pomočjo Lucije uvedla gotov red, tako da tudi mlajši otroci niso bili zanemarjeni ne v telesnem ne v dušnem oziru. Seveda pa je s tem za Lucijo ugasnila tudi vsa brezskrbnost njenih otroških let. Še tedaj, ko je oče prevzel mesto ob postelji svoje žene in delo v kuhinji, Lucija ni pozabila skrbi za sto majhnih reči, ki so potrebne v gospodinjstvu. Navadila se je, da je kar iz šole mimogrede oskrbela stvari v trgovini, da si je na tak način prihranila pot.

Meseci so tekli hitro, skoro nezaznavno. Mati Justina je v postelji dobila votla lica in voščenobelo čelo. Hiša pa je postala čudno tiha, v kolikor niso otroci prinesli smeha in iz igre rojenega krika in vedrosti. Oče je hodil na delo in zgodilo se je, da je po cele dneve molčal. Le zjutraj je prišel k ženi, jo ljubeče in skoraj nežno povprašal če je kaj spala in nato šel na delo. Zvečer se je dalj časa pomudil pri njej. Razgovarjala sta se o otrocih in delu, o skrbeh in vsakdanjih potrebah, kjer je njena modrost in pametna razsodnost še vedno našla kak izhod iz težav. Proti koncu sta pa redno govorila o Luciji, ki je postala kar v kratkem času dvojna luč — po svoji prečudni mili skrbi za dom in po svoji nenavadni pameti.

Tudi telesno je Lucija tekom enega leta in pol zelo zrasla in se okrepila. Lica so bila polna in rdeča, v telo je bila sicer še otroško sloka, pa se je le videlo, da bo čedne postave. Nad vse lepe pa so postale njene oči. Polne tistega toplega soja, ki bi ga že smel imenovati materinskega, da ni bila sama še ves otrok. Mogoče je prav to navidezno nasprotje njene mladosti in močne dozorelosti ustvarilo ta poseben dojem. Kakor je že bilo, resnica je, da jo je imela vsa vas rada in da nikogar ni bilo, ki bi ne spoštoval te skromne družine. Zame je to tudi dokaz, da spoštovanje ni vezano samo na bogastvo, kakor nekateri menijo, in če v življenju ne najdejo priznanja in sebi primerne spoštovanja, imajo brž izgovor pri roki: seveda, revež sem in za reveža nobeden ne mara... Da bi pa taki nezadovoljneži enkrat sebi izprašali vest, če niso morda sami krivi tega, da jih so ljudje tako malo cenijo, nato ne pridejo. Pa je prečesto skrita oholost kriva, da prave ljubezni ne najdejo, pomanjkanje skromnosti jih pa napravi do cela nesrečne. Tudi skromnost je še vedno čednost in preprostost bo vselej našla dovolj prijateljev.

Tako je Lucija v šoli križa kar dobro napredovala. Ob roki svoje učiteljice matere Justine, je vedno bolj tenko čula tudi iz pridig one besede, ki so učile modrost trpljenja in proslavljale lepoto potrpežljivega človeka.

Dozorevala je iz dneva v dan. Tako je bilo v načrtu previdnosti božje, ki za nas večkrat tako nerazumljivo vlada. Večkrat se nam dozdeva, da je vse skupaj slep slučaj ali pa krutost, ki bi ji zaman imena iskali.

Življenje matere Justine je dogorevalo. Kakor sveča, ki proti koncu dvakrat, trikrat še močneje zaplapola in potem tiho ugasne, tako je bilo z njenim življenjem.

Nekega popoldne, ko sta bile z Lucijo same doma, jo pokliče k postelji in s tihim glasom reče: »Veš, ko bom jaz odšla odtod, boš ti Lucija skrbela za naše male. In ne smeš biti nič žalostna, ker Bog že ve zakaj je tako prav. Dolgo ne bo več trajalo, preveč me duši vsako noč...« Lucija vsa bleda zre v materin obraz in ne ve, kaj bi rekla. Potem pa kot nekoč, ko je bila še majhna, skrije svoj obraz na njena ramena, da si na njenem srcu, ki še živi in še bije, uteši bolečino bližajočega se slovesa.

Justina umrje.

Bilo je v prvi jeseni. Njive so že požete, le ajda še stoji. Pogled proti gozdu, ki se kar koplje v stoterih odtenkih toplih barv, je naravnost čaroben. Ko gre ob takih dneh na večer, postane ozračje čudovito prosojno in zarja za gorami je človeku tako blizu, da srce od hrepenenja kar umira. Na tak večer je Bog poklical Justino k sebi. Popoldne je možu še enkrat naročila naj ljubi otroke in zanje kar moč skrbi. Ko je dobila od njega zagotovilo, da bo to njegova največja skrb, se je na obraz naselil smehljaj tako poln miru in čudovite vdanosti, da je moža jelo skrbeti. Poslal je Lucijo, naj pokliče gospoda župnika, ki je tudi kmalu nato prišel z Najsvetejšim. Kar hitro sta opravila. Ko ji je župnik položil belo hostijo na izmučene ustnice, sta pripolzeli dve solzi po njenih upadlih licih. Oči vseh pa so postale vlažne, polne zadržanega joka. Zunaj pred hišo, kjer se je kmalu nabralo precej mož in žena je zajokala pesem: zaeno z zvonom:

Bo zadnja ura bila
Marija prid' po nas...

Justina je odšla domov, da se spočije. Žalovala je vsa vas, zelo so jo vsi ljubili.

Lucija pa je tisto noč ob pokojni materi zaslutila prvič veličino življenja žrtve in darovanja. Razumela je nemo govorico mrtve matere in tisto uro je sklenila, da te zadnje pridige nikoli pozabila ne bo.

Tedaj je bila Lucija v petnajstem letu... (Dalje prihodnjič.)

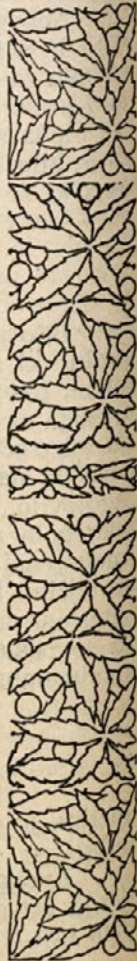
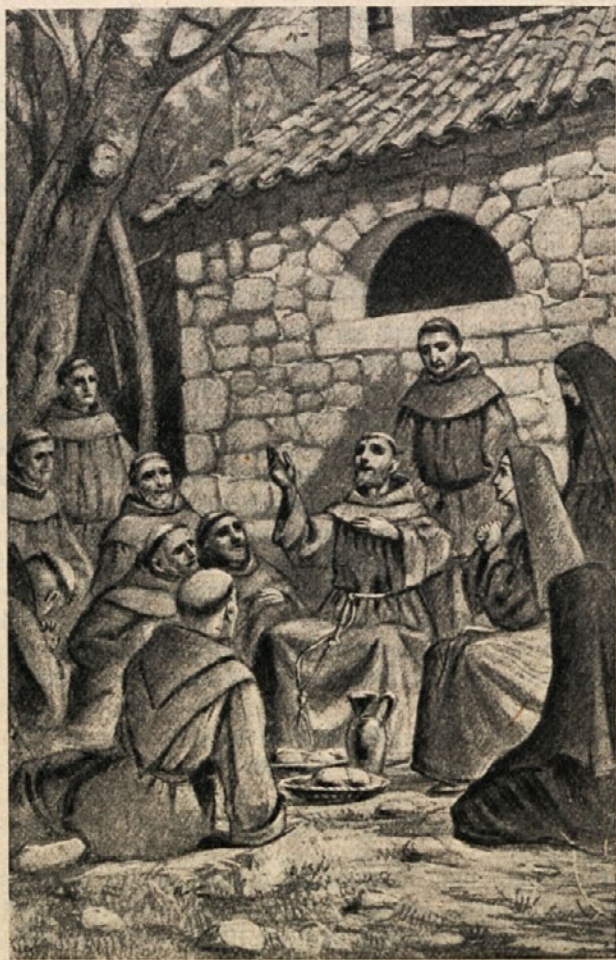
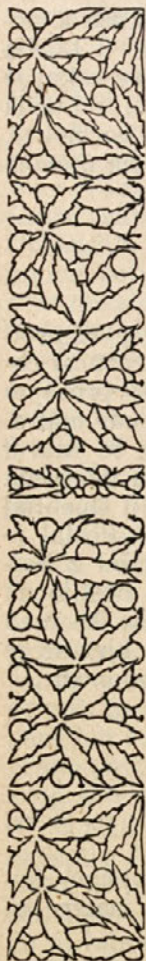

Čudovito je, da naša duša, čeprav pozna Boga, ni vsa potopljena v njegovo ljubezen; da se še zadržuje pri stvorih, namesto da bi se pogreznila v vrelec vsega dobrega in se notri izgubila. V čem je sreča, če ne v ljubezni? In kaj je neizogibna sreča, če ne brezmejna ljubezen? Našemu srcu je treba neskončne reči, Boga: nič ustvarjenega bi ga ne moglo kdaj zadovoljiti. Kaj mi bo svet? Ali mi ga je treba? Kaj mi more dati? Moje srce je večje kakor vse njegove dobrine in samo Bog je večji od mojega srca.

(Lamennais.)

Znamenita pojedina.

Kadar je bil sv. Frančišek v Asizu, je večkrat obiskal sv. Klaro in ji dajal navodila za popolno redovno življenje. Klarina srčna želja pa je bila, da bi smela s Frančiškom vsaj enkrat obedovati. Večkrat ga je zato prosila, pa ji ni hotel dati te tolažbe. Ko so Frančiškovi tovariši zvedeli za Klarino željo, so rekli svetemu očetu: »Zdi se nam, da tvoja strogost ni v skladu

„Polnost božje milosti se je razlila čez vse in vsi so se zamaknili v Boga . . .“

z božjo ljubeznijo, ker ne uslišiš sestre Klare, tako svete in Bogu drage device, v tej malenkostni stvari in to še zlasti, ker je zapustila Klara vse bogastvo in blesk sveta po tvojem nauku.« Frančišek jim pravi: »Ali naj jo mar uslišim?« Tovariši odgovore: »Seveda, oče, spodobi se, da ji pripraviš to veselje in tolažbo.« Frančišek pa jim odvrne: »Ker se vam tako prav zdi, se zdi tudi meni prav. Da bo pa še bolj potolažena, hočem, da se ta obed vrši pri sveti Mariji Angelski. Dolgo časa je bila zaprta pri sv. Damijanu in drago ji bo zopet videti samostan sv. Marije, kjer je bila

ostrižena in je postala nevesta Jezusova. Tam bomo v božjem imenu vsi skupaj jedli.«

Ko je napočil določeni dan, je šla sv. Klara s tovarišico, spremljana od Frančiškovich bratov k sv. Mariji Angelski. Pozdravila je nebeško Devico pred njenim oltarjem, kjer so ji bili ostrigli lase in je prejela redovno obleko. Nato so ji razkazovali samostan, dokler ni prišel čas obeda. Sveti Frančišek je dal pogrnuti na golih tleh in pojedina se je pričela.

Pri prvi jedi pa je začel sv. Frančišek tako sladko in čudovito govoriti o Bogu, da se je polnost božje milosti razlila čez vse in so se vsi zamaknili v Boga. Ko so tako zamaknjeni sedeli, z očmi in rokami dvignjenimi k nebu, so ljudje iz Asiza in okolice videli, kako gori sv. Marija Angelska, ves samostan in gozd, ki je bil takrat še blizu samostana. Asižani so urno prihiteli, hoteč gasiti. Ko so pa dospeli k samostanu in niso ničesar videli, kar bi gorelo, pač pa so našli sv. Frančiška in sv. Klaro z vso njihovo družbo zamaknjene v Boga. Spoznali so, da ni bil tisti žar zemeljski ogenj, ampak da je bil to božji ogenj, ki ga je Bog čudežno pokazal v dokaz ognja božje ljubezni, v katerem so gorele duše teh svetih bratov in svetih redovnic. Odšli so zato z veliko tolažbo v svojih srcih zopet domov.

Ko sta se sv. Frančišek in sv. Klara čez dalj časa z ostalimi vred zavedla in se od duhovne jedi čutila tako okrepcana, se nista nič več zmenila za telesno hrano. Tako se je končalo to kosilo.

Sv. Klara se je vrnila v svoj samostan sv. Damijana. Sestre pa so se močno razveselile, ko so jo zagledale, ker so se bale, da bi je sv. Frančišek ne poslal za prednico v drug samostan, kakor je bil storil s sestro Agnezo, ki jo je bil poslal v florentinski samostan.

DR. P. HILARIN FELDER, O. M. C. — P. R.:

Frančiškanski način preživljanja.

(Nadaljevanje.)

V nekatere stavke vtesnjena odredba, kako naj bratje delajo, se je v življenju prve dobe frančiškanskega reda močno odražala. Saj smo izčrpno dokazali, da so bratje, ako že niso bili pridigarji, služili ljudem ter si kot strežniki, dminarji ali rokodelci omogočili vsakdanjo prehrano. Tudi v samoti so delali. Enako so se zaposlili povsod. Če tudi so tu in tam le malo časa bivali. Zato moramo sklepati, da je redovno vodilo vsebovalo označeno poglavje o delu že pred letom 1221. Toliko bolj, ker bi do leta 1221 že močno izpremenjene okoliščine, tako oblikovano zapoved skoraj onemogočile. Dve leti nato je čas odklonil prejšnje poglavje, ki je urejevalo delo. Frančišek je v zadnjem vodilu zapisal o delu sledečo veljavno besedo: »Tisti bratje, ki jim je Gospod dal milost, da morejo delati, naj delajo tako zvesto in pobožno, da se bodo izognili lenobi, ki je sovražnica duše, ne bodo pa ugasnili duha molitve in pobožnosti, kateremu mora vse časno služiti. Kot plačilo za delo pa naj sprejmejo, kar potrebujejo za življenje sami, ali sobratje. Razen novcev in denarja. Vendar tako ponižno, kakor se spodobi služabnikom božjim in ljubiteljem najsvetejšega uboštva« (Pogl. V.). Slično opominja Frančišek sobrate v svoji oporoki. Tako-le jim govori: »Odločno hočem, naj se vsi bratje zaposle s poštenim delom. Tisti, ki nobenega ne znajo, naj se nauče. Ne iz pohlepa, da bi za delo prejeli plačilo, ampak zaradi zgleda in da se ubranijo lenobe. Kadar bi pa za delo ne prejeli plačila, takrat pohitimo k mizi Gospodovi ter prosimo miloščine od hiše do hiše.«

Vodilo iz leta 1223 bratom več ne ukazuje, naj si iščejo dela pri ljudeh. Ne pošilja jih služiti. Kakor tudi ne zahteva, da bi hodili po dneh, ali izvrševali obrt. Pač pa ureja delo kar vobče. Vendar tako, da poleg ročnega dela privzame tudi duhovno. Priznati moramo, da se je tu izvršil bistven preokret. Kaj je pač na Frančiška uplivalo? Poglejmo!

Od leta 1219 dalje so bratje opuščali neurejeno prehajanje iz kraja v kraj. Odbirati so si začeli bolj stalna bivališča. Zato so pa tudi delali le doma. Na samotnih krajih in v redovnih hišah. Toliko bolj, ker je Honorij III. že leta 1220 za bodoče redovnike zaukazal enoletni novicijat, redovnikom pa, ki so se Bogu že zaobljubili, strogo prepovedal vsako pohajanje. Razen tega je nujno stal red pred močno razgibanim in odločilnim vprašanjem: kako zdaj delo urediti? Saj je bila velika večina članov še neizobraženih, ali bratov — lajikov. Znali so le ročno delo. Redovni ustanovitelj jim je učenje in uporabo psalterija celo strogo prepovedal. Življenje vedne molitve je bilo mnogim le pretežko. Redovni rokodelci, ki so za svetne ljudi le še doma delali, niso toliko zaslužili, da bi vso samostansko družino prehranili. Sploh se na tako mezdno delo ni bilo več zanašati. Domače delo v majhnih in ubožnih naselbinah pa zopet ni moglo toliko rok zaposliti. Saj do leta 1240 niti vrtov za zelenjavo niso imeli, kar bi jim vsaj nekaj dela nudilo.

Kaj čuda, da je tega ali onega lajika ogražala lenoba? Zato je moral Frančišek v redovnih pravilih in v svoji oporoki sobrate pred brezdelnostjo silno resno svariti. V tem je bil neizprosno strog! Tistim vnemarnim, ki za nobeno delo odločno ne poprimejo, je dejal, da jih bo Bog pljunil iz svojih ust. Vsakega, kogar je zapazil lenariti, je z rezko besedo oštel. Navadno je še pristavil: »Hočem, da vsi moji bratje pridno delajo. Tisti, ki ne znajo, naj se dela nauče. Tako bomo ljudem v manjše breme. Ne bo pa tudi nevarnosti, da bi brezdelje zapeljalo srce in jezik v nedovoljeno.«

Tomaž Čelanski je dvajset let pozneje omenjeno Frančiškovo voljo zapisal. Pogled naokrog ga je pa prisilil, da je moral svojemu redovnemu očaku zaklicati: »Dovoli sveti oče, da se ti danes nad tistimi, ki bi morali biti tvoji, tja v nebesa bolestno potožim. Le premnogim je čednost zoprna. Zato nočejo delati. Le-ti niso sinovi Frančiškovi, ampak Luciferjevi. Preveč imamo slabičev. Borce bi morali imeti, ki jim je prirojeno delavno življenje vojaška služba. Dejavno življenje jim ne ugaja; notranje jim je pretežko. Z izrednostmi zbegajo vse. Nato pa delajo bolj z grlom, kakor z rokami. Predstojnika, ki jih kaznuje, mrze. Bog varuj, da bi se jih le malo dotaknil. Kakor Frančišku, se tudi meni gabi njihova nesramnost. Doma bi se morali preživeti v potu svojega obličja; sedaj pa žive brez dela in jih preživlja pot siromakov. Čudna pretkanost! Če tudi ne delajo nič, vendar menijo, da so vedno zaposleni. Ure obeda ne zamude. Kadar se jim pa javlja lakota, dolže solnce, da je le predolgo spalo. Častiti oče, naj li menim, da so ti gnusobni ljudje vredni tvoje slave? Še tvojega habita ne! Ti si vedno učil, naj si v tem kratkem in bežnem času nabiramo bogastvo zasluženja. Sicer bi morali na onem svetu beračiti. Lenim redovnikom je nebeška domovina že sedaj tuja. Toliko bolj jih bo nekoč Gospod odrinil v pregnanstvo. Brezdelje se je razpaslo med podložnimi, ker predstojniki vse to mirno gledajo. Motijo se, ako menijo, da bodo v večnosti kaznovani samo leni sobratje. Tudi predstojnike, ki lenobe podrejenih niso preganjali, bo enako tepel Bog.«

Tako je najstarejši Frančiškov življenjepisec z močno lučjo posvetil v kaj žalostne neprilike, ki so vladale po samostanih. Preveč je bilo bratov, ki jim je pogosto primanjkovalo dela, pa tudi takih, ki so se delu izmikali. Nujno je bilo treba odpomoci. Pa je prišla. Srečna in edino prava.

Pomnožiti število duševnih delavcev, zmanjšati število ročnih! Tako se je glasila. Malo let po ustanoviteljevi smrti se je osebje po redovnih hišah že tako izpremenilo, da si je redovni general Elija iz Kortone le z nasiljem proti klerikom, priboril večino glasov bratov lajikov. Kmalu nato je pa zapisal sveti Bonaventura: »Ročna dela morajo vršiti zdravi in močni bratje, ki so že med svetom enako delali. Le-teh je bilo v začetku Frančiškovega reda zelo veliko. Sedaj jih je veliko manj v primeri z drugimi člani naših redovnih hiš.« Bolj maloštevilni bratje lajiki so ohranili svoj lep in zaslužljiv poklic. Delali so v hiši in na vrtu. Štregli so bolnikom ter nabirali miloščino. Vse zato, da so se mogli kleriki ali izobraženi bratje toliko laglje in popolnoma posvetiti duševnemu delu, kar delajo tudi danes. Prvi kakor drugi!

Umevno, da izobraženih bratov nihče ne veže s postavo ročnih delavcev. Duševno delo — tako dokazuje serafinski učenik — celega človeka zaposli. Je tudi dragocenejše in koristnejše, kakor telesno delo. Zato duševni delavec z večjo pravico pričakuje prehrane, kakor ročni. Sicer si pa z duševnim delom na najplemenitejši način služimo vsakdanji kruh. Zakaj? Vsako le mehanično delo lahko primerno nagradiš. Duševnega ne moreš nikdar. Tako sveti Bonaventura na različnih mestih.

Lahko je svetnik o duševnem delu manjših bratov tako pisal. Saj je bilo v vseh svojih oblikah usmerjeno tja v glavni redovni smoter: v apostolat! Mladi kleriki so študirali, da bi mogli pozneje pridigovati. Kakor hitro so se usposobili, so skoraj vsi poprijeti za dejavni apostolat. Vršili so ga z neomajno zvestobo. Manjši del se je pa lotil poučevanja in pisateljavanja. Pa tudi le-ta učiteljska služba je bila izrazit apostolat. Saj so vzgajali bodoče misijonarje. Zato so morali tudi vedno poučevati vse tiste predmete, ki so s pridigo v nujni zvezi. Kaj niso tudi tako kar venomer oznanjali božje besede? Enako je sodil ves srednji vek o pisateljevanju. »Koliko knjig spišemo,« tako je pripomnil srednjeveški sovrstnik manjših bratov in sam redovnik, »toliko glasnikov resnice pošljemo v svet. Upamo, da nas bo Gospod nagradil za vse tiste, ki so jih naše knjige iztrgale zmoti ali utrdile v katoliški resnici. Kakor tudi za tiste, ki jim je branje naših spisov izkresalo iskrico kesanja nad storjenimi grehi, ali jim užgalo srce v močnem koprnenju po nebeški domovini.« Tako je vse duševno delo izobraženih redovnih bratov naravnano v apostolat. (Dalje prihodnjič.)

GIOVANNI PAPINI — P. ROMAN:

Izgubljen in zopet najden.

Pregnanstvo v Egiptu je bilo kratko. Jezus je bil prinesen nazaj na potrpežljivih rokah matere, ziban vso dolgo pot od potrpežljivega koraka jezdne živali, v hišo očetovo v Nazaretu; v ubogo hišo z delavnico, kjer je bilo kladivo in obličje šuštel do solnčnega zatona.

Priznani evangelisti nič ne poročajo o teh letih; apokrifni ne vedo dosti več, pa še tisto je kakor podtikanje.

Luka, modri zdravnik, se zadovoljuje s pripombo, da je otrok »rastel in se krepil« — da torej ni bil bolehen in slaboten. Deček, zdrav in pravilno razvit, tak je moral biti On, ki bo s samim dotikom svoje roke vračal drugim zdravje.

Vsako leto, pripoveduje Luka, so šli starši Jezusovi v Jeruzalem za praznike opresnih kruhov, v spomin odhoda iz Egipta. Šli so v gručah,

sosedje, prijatelji, sorodniki, da opravijo potovanje v družbi in si skrajšajo dolgo in težko pot. Šli so veseli, vsebolj, kakor da gredo na zabavo, ne pa k slovesnemu spominu trpljenja, zakaj velikonočni prazniki v Jeruzalemu so se spremenili v mogočno »žeganje«, v sestanek vseh Judov razpršenih po rimskem cesarstvu.

Dvanajst velikonočnih praznikov je minilo, odkar se je Jezus rodil. Ko je to leto nazareška gruča že zapustila sveto mesto, je Marija opazila, da njenega sinčka ni z njimi. Ves dan ga išče, povprašuje pri znancih, ki nanje naleti, če so ga videli. Toda nihče nič ne ve. Naslednje jutro se mati

Albert Dürer: Dvanajstletni Jezus med pismarji.

vrne nazaj in napravi pot, ki jo je bila že prehodila, še enkrat, tava po cestah in trgih jeruzalemskih, upiraje svoje temne oči na vsakega dečka, ki ga sreča, povprašuje matere, ki stoje na pragih hiš, in prosi domačine, ki še niso odpotovali, da ji pomagajo najti izginulega. Mati, ki je izgubila svojega otroka, nima miru dokler ga ni našla: nič več ne misli nase, ne čuti več trudnosti, ne vročine, ne lakote, ne otrse prahu raz obleko, nič si ne popravi las, nič se ne zmeni za radoznalost tujcev. Njene hrepenече oči ne vidijo ničesar razen podobe njega, ki ni več na njeni strani.

Končno, bil je tretji dan, se je povzpela po stopnicah k templju, gleda po dvoriščih in uzre naposled v senci stebrišča gručo starcev, ki se živahno razgovarjajo. Boječa se približa — zakaj ti možje v dolgih plaščih in z dolgimi bradami se zde odlični in ne bodo imeli posebne pozornosti za mlado ženko Galilejko — in ugleda sredi njihovega kroga kodraste lase, blesteče se oči, zarjavelo lice, sveže ustnice svojega Jezusa. Ti starci so se

razgovarjali z njenim sinom o postavi in prerokih. Sami so izpraševali in on je odgovarjal in ko so dobili odgovor, je on vpraševal in oni so ga počuevali začuden, da deček njegovih let tako dobro pozna besedo Gospodovo.

Marija je za nekaj trenutkov obstala, da se razmisli in kakor da ne verjame svojim očem: njeno srce, ki je hip poprej trepetalo od strahu in skrbi, je sedaj trepetalo, vedno močnejše, od začudenja. Toda ni se mogla več premagati in kar iznenada ga je glasno poklicala z njegovim imenom; stari možje so odstopili in žena je prižela sinčka na srce in ga tesno objela brez besede in mu medtem močila obraz s solzami, zadržanimi do tedaj iz zadrege in plahosti.

Sedaj ga je imela in ga je odvedla, končno gotova, da ga ima s seboj, da ga je dobila nazaj, da ga ima ob sebi, da ga ni izgubila, se je srečna mati spomnila na pravkar obupano mater.

»Zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te polna žalosti iskala.«

»Zakaj sta me iskala? Ali ne razumeš, da moram biti v tem, kar je mojega očeta?«

Težke besede, zlasti še izrečene od dvanajstletnega sinčka, ki je mati zanj tri dni trpela.

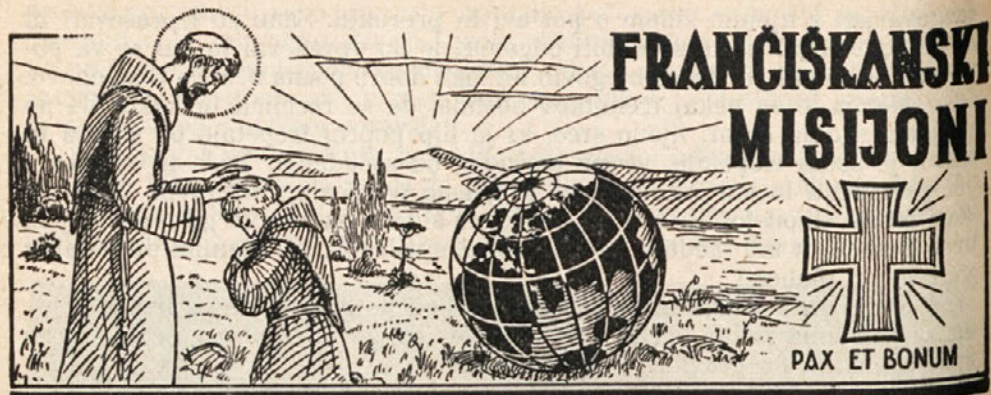
»In ona ga nista razumela, kar jima je rekel« — nadaljuje evangelist. Toda mi, po tolikih stoletjih krščanskega izkustva, jih moremo razumeti, te besede, ki se zde na prvi pogled trde in ošabne.

Zakaj me iščete? Mar ne veste, da se ne morem izgubiti? Da ne bom za nikogar več izgubljen, niti za tiste ne, ki me pokopljejo v naročje zemlje. Vsepovsod bom, kjerkoli kdo vame veruje, četudi me ne vidijo s svojimi očmi. Za nobenega človeka ne bom izgubljen, če me le v srcu nosi. Ne bom izgubljen, ko bom sam v puščavi, in ne v samoti nad vodami jezera, ne ko bom na Oljski gori in ne v samoti groba. Če se komu skrijem, se povrnem — če umrjem se zbudim: kdor me izgubi, ne more, da bi me zopet ne srečal.

In kdo je oče, ki o njem govoriš? Ali je oče po postavi ali je po redu človeškem. Toda pravi moj oče je v nebesih, je Oče, ki je govoril s patriarhi iz obličja v obličje, ki je položil besedo na ustnice prerokov. Jaz moram vedeti, kaj jim je o meni povedal, poznati moram njegovo večno voljo postav, ki jih je dal svojemu ljudstvu, zavezo, ki jo je bil sklenil z vsemi. Storit moram, kar je on zapovedal, biti moram v tem, kar je v resnici Njegovo. In kakšna vez je to, iz postave človeške in začasne, v primeri z vezjo skrivnostno, z vezjo duhovno, z vezjo večno?

Sta dva nauka; toda je samo ena resnica. Sta dva nauka: eden od Boga, neizpremenljiv kakor on sam, drugi od človeka, kakor ta izpremenljiv. Neustvarjeno modrost, božjo besedo vliva prvi onim dušam, ki so jo voljne sprejemati: in luč, ki jim jo daje, je del njega samega, prave in večne resnice. Čeprav se vsem nudi, se vendar v obilnejši meri daje tistemu, ki je iz srca ponižen. In ker ne izvira od njega, ker se mu lahko sleherni trenotek zopet odtegne, ker nikakor ne zavisí od njegove razumnosti, katero razsvetljuje, jo ima, ne da bi ga to zavajalo k nečimernemu veselju nad njeno posestjo. Nauk človekov nasprotno laska njegovemu ponosu, ker ta mu je oče. »Ta zamisel je moja: to sem jaz najprej povedal; o tem pred menoj niso ničesar vedeli.« Prevzetni duh, takole govoriš! A kmalu začno temu imenitnemu razumu nasprotovati v tem, kar ga z radostjo navdaja: smejejo se njegovim zavoženim mislim, ki jih je imel za resnične; njegovim dozdevnim odkritjem. Drugi dan ne mislijo več na to in čas izbriše vse do imena norca, ki je zgolj zato živel, da bi na zemlji bil nesmrten.

P. KRIZOSTOM:

Poročilo iz džungle.

Mislili si boste: redovnicam misijonarkam v džungli je prijetno. Strahota svetovne krize jih ni zasegla in med preprostimi Kátkari jim mora teči življenje prav lepo.

Resnico vam moram povedati: svetovna kriza je segla s svojo koščeno roko tudi v naš misijon svetu nepoznanih Kunov. Pred desetimi leti je vladalo pri nas blagostanje, to pa radi trgovine s preprogami in čipkami, ki jih izdelujejo naši domačini še kar dosti spretno. Danes je ta trgovina zelo padla.

Kaj storiti? Domačini so namreč zaposleni pri misijonarkah; le-te jim dajejo delo in tudi redno plačilo. Vse mogoče so že poskusile skrbne sestre, da bi rešile bedno ljudstvo iz stiske — pa seveda zaman. Treba bo nekaj ukreniti. Toda kaj? Seštevanje, odštevanje, množenje in deljenje — vsi računi ponavljajo eno in isto: zmanjšati bo treba plačo. Ko so sestre to sporočile ljudem, je pa pričelo med domačini vreti in bati se je bilo, da bodo padli v precejšnje brezdelje, iz katerega so jih misijonarke dvignile s toliko težavo. Umrlo bi seveda s tem zaupanje v misijonarke in kar je najhujše: pot do poganskih src bi jim bila za vselej zaprta.

Končno, po dolgem preudarjanju, so našle redovnice vendarle srednjo pot: vsak oddelek delavk bo imel enkrat med tednom prost dan: v sredo delavke na vrtu, v četrtek one, ki so zaposlene v delavnici in tako naprej. Dnevni zaslužek bo ostal isti, poleg tega bodo delavke mnogo pridobile, ker bodo odslej mogle obdelovati svoj vrtič in si tako marsikaj pripravile za dom, kar bi morale sicer kupiti.

Tako je bila stvar spravljená v pravi tir; seveda so mislile tako le redovnice. Domačini so pa to spremembo sprejeli z velikanskim godrnanjem. Nastala je prava revolucija, ki je našla svoj izraz v joku, vzdihih, pretnjah in kričanju. Hrup je naraščal in bati se je bilo, da bodo razdražene delavke segle po nasilnih sredstvih. Pa na srečo je bila med njimi tudi stranka mirnih, ki so trezno premislile stališče in preudarile natančno vse razloge, kako da je prišlo do skrčitve delovnih dni. Ta stranka je imela izbornó voditeljico, ki je zbrala končno delavke okrog sebe in jih prosila za besedo.

Vse je utihnilo. Govornica pa je pričela z velikim poudarkom:

»Častite Matere imajo popolnoma prav. Me zaslužimo 5 ali celo 8 denarjev na dan, medtem ko zaslužijo drugje delavke le 2 denarja. Ali je to

pravično? Vsi morajo živeti in vsi morajo jesti. Naše Matere pa morajo imeti denar, če hočejo nas plačevati. Če pa denarja nimajo — s čim naj nas plačujejo? Resnično je tudi, kar nam tolikokrat pripovedujejo: koliko siromakov je brezposelnih, ki kar umirajo od gladu, nam pa ničesar ne manjka. <

Te besede preproste delavke so imele izreden uspeh. Razburjenje se je poleglo popolnoma. Domačini spoznavajo vsak dan jasneje, da jim želé redovnice le dobro: ne le v bolnišnici, ampak tudi v delavnici skrbe za njihov blagor.

Polagoma izginja iz njihovih src prirojeni jim poganski egoizem in že jim prično cvesti v srcih prvi pričetki lepih krščanskih čednosti.

Dekleta iz rodu Kátkarov izdelujejo čipke.

HELENA HALUŠKA — P. EVSTAHIJ:

Huda navada.

Naš župnik je imel neko strast, zanosito strast, ki mu je bila spočetka nakopala marsikakega nasprotnika in zaradi katere je bil moral veliko prestati. Nekoč je malo manjkalo, da ni bil zavoljo te strasti prestavljen.

Zoper to strast pri njem nobena reč ni nič izdala; tudi se ni radi nje kesal in ni imel niti najmanjšega veselja, da bi se poboljšal: te svoje hude navade se je držal župnik s trdo odločnostjo kakor skala.

Ta strast je bila: resnica. „Naj stane, kar hoče, najprej resnica proti samemu sebi, potem resnica proti drugim!“ — Ta prenapetost je pri našem župniku potekala iz neskončne ljubezni do svojega bližnjega;

vedno je razumeval in doumeval, nikoli ni obsojal, pa tudi olupšaval ni nikdar. Pri tem je šel tako daleč, da je postal pretirano natančen ali pikolovec. Če ga je na primer kdo dobil pri kakem delu in ga zoper vso verjetnost vprašal, ali ga morda ne moti, tedaj je gotovo odgovoril: »Seveda me motite, ako pa hočete dve minuti potrpeti, me bo zelo veselilo.«

Nekoč je njegova voditeljica, ki jo je nad vse spoštoval, pela v cerkvi zraven; bila je vzneseno navdušena. Ko je po službi božji povprašala prečastitega: »Kako je bilo, kako sem pela?!« — ji je odkrito odgovoril: »Kar se tiče dostojne molitve in češčenja, napačno, moja predraga!«

Njegov »d a« je bil d a, njegov »n e« je bil pa n e. Na njegovo besedo se je vsak človek mogel zanesti kakor na skalo in ljudje so mu tudi brezpogojno verjeli. To ga je neizrečeno veselilo in nato je bil — naj mu odpusti nebo — celo nekoliko ničemurno ponosen.

Nekega dne pa ...

Nekega dne je sedel naš župnik v svoji gorki kuhinji skupaj s Säblijem, ki je bil zelo velik ubožček, zabavljati je pa znal kakor malokdo. Ta mu je že stotič pripovedoval, kako mu je bila umrla njegova prva žena, kako mu je bila njegova druga žena zbolela in kako je moral sam oskrbovati hišo ter dvorišče, skrbeti za gospodarstvo in gospodinjstvo; pri tem je udobno vlekkel iz svoje pipe in kadil, pil svoj kozarec sadjevca ter govoril kakor vedno: »Da, ako ne bi imeli našega župnika, že davno bi bil šel v vodo z otroki vred.«

V tem trenutku so se odprla vrata; mrzel vzduh je puhn timer, bilo je pozimi, in skozi komaj odprto špranjo je naprej priletel zavitek in za njim je skočila kakor mačka neka ženska. Naš župnik je pravkar hotel ženski v obraz zabrusiti svoj gromoviti smeh, le-ta ga je pa z znamenji zaprosila, naj molči. Tresla se je kakor ostrizena ovca in do vijoličastih ustnic je bila bleda kakor mrliško truplo.

»I, kaj pa je?!« zamrmra župnik tako tiho kakor le mogoče.

Ženska prisluhne, nato zgrabi za stikalo električne luči, zasučee in prekine svetlobo.

»Prihajajo,« je sikala, zobje so ji šklepetali.

»Kosmata kapa, kateri pa ...?!« povpraša Säbli — Sabljač.

»Orožniki ...«

Kmalu se je zunaj pred vrati na zmrznjenem snegu zaslišalo škripanje enakomernih trdih korakov. »Ena dve, ena dve, ve nogé,« se je čulo mimo.

Župnik potegne žensko k ognjišču, v katerem so lepo gorela in prasketala drva.

»Kaj neki sva pa naredila, otrok božji?!«

Ženska je tiho jokala.

»Nič takega, da bi me smeli zapreti, prečastiti. Nekajkrat sem čez mejo nesla nekoliko sladkorja, kave in čokolade. Pri nas na francoski strani je vse to štirikrat dražje in jaz več ne morem prerediti otrok. Celo življenje sem varčevala, pogostokrat stradala in si nisem nič privoščila, da bi se mojim malim nekoč dobro godilo in zdaj naj bi svetle srebrne franke zamenjala za umazan papir, s katerim ne morem kupiti nič, ker ga je treba preveč dati za vsako malóst. In tako sem plačala s francoskim srebrom, čeprav je ostró prepovedano. Ali je zato padel na bojišču moj mož in me pustil sámó s štirimi otroki?! Zdaj pa ščuvajo orožnike na mene na obeh straneh. Morivce spoznavajo onkraj za nekrive ter jih puščajo svobodne, mene pa hočejo zapreti. Toda preden se to zgodi, župnik, bom poprej rajši nekaj naredila!«

Pri svitu ognja je župnik videl prepadlo zgodaj postarano obličje, ogoljeno obleko, rdeče z ozeblinami pokrite roke, in nato povprašal: »Ali imate kakšen poklic in opravilo?«

»Da, imam, perica sem.«

Zunaj se spet začujejo koraki. Župnik vstane in stopi pred vrata. Ženska je počenila v senco omare; Säbli je hotel iti naprej. Župnik ga pa zagrabi za ovratnik in potisne na stran. »Tiho bodi in ne gani se!« zaukaže prečastiti.

Zdaj se odpro vrata in na pragu, župniku nasproti, stoji orožnik. Široka župnikova pleča so napolnila ves prostor pri vratih.

Ura preobvezovanja.

»Ne zamerite, prečastiti, ali niste nikogar videli mimo iti?«

»Ne, nisem videl!«

»Ali ni nihče sedaj vstopil pri Vas?«

»Ne, nihče!«

»Ali je razen tehle vrat še kak drugi dohod v hišo?«

»Ne, nikakega drugega dohoda ni!«

Vrata se zapro, orožnik se odstrani in odide v smeri, ki je nasprotna meji.

To je pa ostalo, da se je naš župnik trikrat zlagal, hitro, določno in prepričevalno.

Trikrat, kakor nekdam sveti Peter.

Toda po njegovi laži noben petelin ni zapel.

»Gospa markiza, hočete li vzeti ščepec tobaka za noslanje?«

»Pozneje, prečastiti, kadar bom stara.«

»To se bo zgodilo, gospa markiza, hitreje nego bi kdo mislil.«

Naš župnik je oprezno zaklopil svojo leseno dozo ali pušico, ki je imela majhen podganji repèk na pokrovčku, z vidnim ugodjem potegne črnikasti drobni tobak v nos in se kratkočasno namuza gospé, ki mu je nasproti sedela.

»Kadar bom stara...«

Imela je še čas, gospa mejna grofinja; leta so bila skoro brez sledi šla mimo nje, kljub vsem razočaranjem in skrbem, kljub gospodu markizu in njegovim nešetim neumnostim. Kako tenkó in lično začrtan je bil ponosni obraz od strani, kakó težki in temni njeni polni lasje, kakó še blesteče njene rjave oči. In to smehljanje, to pristno francosko otožno zasmehljivo smehljanje, kakšno milino in mičnost je dajalo vsaki njeni besedi, kakšno zgovornost njenemu molku!

Ako bi naš župnik ne bil župnik, bi bil videl še gole bele lakti, visoko lepo postavo, ličen tilnik, kakor sneg bel vrat. Mogel bi bil tudi opaziti, kako jo je vsaka njena kretnja ovila v oblak vonja, ki je bil nekoliko pretežek, nekoliko presladek, toda naš župnik ni videl nič ter je nosljal.

Oskrbnik ob strani gospe markize se je tudi delal kratkovidnega, z dovršeno ljubkostjo ji je bil poljubil rokó in sedaj je sedel v lahkem naslanjaču, ki je bil narejen v dobi in slogu rokokója¹ in očitno ni bil izrezljan in pozlačen za takšno sportno postavo. Kljub temu pa ni izgubil ravnovesja, sedel je *comme il faut*,² udobno in vendar pravilno, prijetno po domače in vendar po vseh predpisih etikete³ ali polne družabne olikanosti — take spojitive nasprotnih lastnosti obnašanja se je od otroških nog treba naučiti.

Naš župnik se je namenoma izogibal vseh sedežnih priložnosti iz dobe rokokója, odkar je bil nekoč pod njim neki stol izgubil svojo obliko. Od takrat je naš župnik ostal nezaupen nasproti lahkemu stoletju. Na njem mu je bilo všeč le nosljanje. Škoda, da edino te vrline nedostaja gospé markizi, sicer bi imela vse lepe lastnosti.

Oskrbnik je tuintam nosljal s prečastitim. Bil je torej značaj. Sicer je pa ta mladi čedni mož delal prav izborno. Vse spoštovanje! Dolgove gospoda mejnega grofa (da bi ga koklja brenila tega norega petelina!) je bil v nekaj kratkih letih vse poplačal. »Še eno leto v naši samoti, potem bo to še ves in cel človek,« si je mislil naš župnik. — »Eno leto mestne izolikanosti,« je menil nasprotno oskrbnik, »in iz tega bi se naredil mož.« — In oba moža sta si pri tem dobrodušno prikimala.

Danes je spet enkrat prijetno domače pri gospé markizi. Nikakega čaja ni, ni nobenega strežnika, nikahki imenitnih oseb s celega sveta, nobene politike, le glasba vlada v starošegnem salonu, ki se vanj ob somraku skozi odprto okno svita najlepša jesen, salon znotraj pa le malo razsvetljujejo nekateri plesoči plameni sveče, nič kakor le bled zlati sij v rahli bisernosivi uri. Zunaj gori in žari park⁴ v plameneči svetlobi:

¹ Rokokó (francoska bes.: *rococo*) umetnostni slog iz časov Ludovika XV. (1715—1774). — Prip. prev.

² Francosko, izgovôri »kom il f6« = kakor se spodobi, vzorno. — Prip. prev.

³ Etiketa, franc. bes.: *étiquette* = dvorski običaji; natančni strogi predpisi za obnašanje. — Prip. prev.

⁴ Park = angleški vrt z drevjem, gaju ali gozdu podoben zasad.

plavolase breze, ki neprestano stresajo svoje ljubke vejice kakor od sve- tega strahu prevzete, platane rjave kakor rja, rumene lipe, bresti, rdeče bukve: vse trepeče, gori, umira smrti, ki je bolj strastna nego življenje. Sproščeni lističi celo lahno plavajo in padajo na tla brez teže, kakor cvetovi. Jesen lepša nego pomlad.

Gospa markiza poje ob klavirju. Njen glas je sicer donel jasno in sveže, kakor glasek mlade deklice. Danes pa poje nizko in zamolklo; njene oči se izgublajo v žarenju pred njenimi okni. Vse drugače kakor sicer se njen glas ne dvigne in ne poleti kvišku na glasovni lestvici, umetno okrašene in izolikane barve njenega glasu ne padajo z višine nazaj kakor biserne rosne kapljice; prepeva predvsem tuje napeve, le po nekaj in vedno po istih glasovnih znakih ali notah v hrepenečem molu, na pol glasno, toplo, strastno, skoraj mučno.

Ta presneti somrak, ta blazno lepa jesen!

Oskrbnik obrača liste z notami.

Dvakrat že se je bila roka gospe markize srečala z njegovo roko, vsakokrat je bila smehljaje se pogledala kvišku in nato pritisnila na napačne tipke. Dvakrat že...

Gospa mejna grofinja je pela tuje pesmi v prihajajoči večer. Prekrasen večer v vijoličastem žametu ali baržunu, pretkan z zlatom kakor dragoten brokat, skozi katerega je zvenela in se vlekla snubeča vabeča ljubezenska pesem kakor škrlatna vez.

Zrak je postal soparen. Svilnata ogrinjača je zdrknila na tla s pleč, kakor marmor belih.

Oskrbnik jo dvigne ter jo položi plaho se obotavljaše spet na njeno mesto.

Za trenotek je gospa markiza sklonila svoj tilnik pod njegovo roko in njeni črni lasje so zadeli njegov lakèt.

Potem ni gledala nič več vènkaj, temveč je obrnila svoje obličje proti njemu, in oba sta se spogledala kot človeka, ki sta se prvič zagledala: on z bojzljivo osuplim vprašanjem v očeh, ona pa s smehljanjem, nad katerim se je naš župnik naglo prestrašil. Prečastiti je globoko povsesil glavo: »In ne vpelji nas v skušnjava.«

Nenadoma pa začuti naš župnik novo pričujočnost v sobi. Obrnil je glavo; lahen dih vetriča je potiskal pred seboj rahlo belo postavo, ki se je bila neopazeno splazila noter. Ta svetla vonjiva postava je neodločno obstala. Bilo je nekaj takó čistega, da se je bil naš župnik za dober hip vdal misli, češ da je kakšna prikazen. Tedaj je pa to bitje dvorljivo vljudno prikimalo, velike sive oči so se mu spoznavajoč nasmehljale...

»Marjetica!«

Kje neki je bil imel svoje misli?! To je vendàr Marjetica, hčerka mejne grofinje, ki je komaj smuknila iz samostanske šole ter iz otroških let!

Naš župnik je hotel vstati, toda deklica je položila prst na usta in kakor ukovana poslušala ljubavno pesem svoje matere.

»Gospa markiza, Vaša hčerka...« Gospa markiza ni slišala. Toda oskrbnik se je okrenil in priklonil. Marjetica je pozdravila prisrčno in plaho, deloma kakor dama⁵, deloma kakor otrok.

In nato je nadvladal in prišel na vrh otrok; deklica se je prijazno nasmehnila mlademu možu.

Ta je pri tem pozabil obrniti list. Zdaj torej ni bilo nič več temno v sobi.

⁵ D a m a, franc. beseda (>d a m e«, izg. dam) iz latinske besede >d o m i n a « = gospa.

Od deklice v belem oblačilu je prihajalo toplo blestenje.

Mladi oskrbnik pristopi k Marjetici: »Ah, Vi ste, milostljiva gospodična?! Tako velika dama je že postala la petite Marguerite?!«

Ona pa je prožila svoje male ročice proti njemu in on jih je sprejel s svojima rokama ter jih zelo dolgo časa ni več izpustil.

Gospa markiza ni več pela. V mračnem zrcalu, ki je viselo njej nasproti, je videla jasno pomladansko podobo. Trpko se je okrenila, toda ona dva nista bila niti zapazila, da je bila pesem tako naglo umolknila.

»Marjetica!«

Neka roka se je težko položila na ramo gospé mejne grofice.

»Ščepec tobaka, gospa markiza?!« V župnikovih očeh je bila resnobna prošnja; nekaj sekund je vladalo težko molčanje.

Nató ... nato je pa gospa markiza ošilila prste, zgrabila v dozo, položila tobak umetno na hrbet svoje druge roké ter ga ljubko privedla k nosu:

»Hači! — Kši!«

Bil je gotovo zelo močan ščepec, zakaj skozi hrabro smehljanje gospe markize sta polzeli dve veliki solzi po licih.

»Bog pomagaj, gospa markiza!«

»Hvala, moj stari prijatelj!«

P. ANGELIK:

Beseda božja in življenje.

»Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj« (Mk 8, 34).

Bodi kakor sončnica. Sončnica ima to lastnost, da se vedno obrača za soncem in gre za njim, ne samo če je nebo jasno, ampak tudi če je oblačno in temno.

Tak mora biti vsak pravi učenec Jezusov. Njegovo sonce je Zveličar, ki je dejal: »Jaz sem Luč sveta.« On gre vedno za svojim učnikom, ter mu pravi: »Kamor greš ti, grem tudi jaz; in kjer ostaneš ti, tam hočem ostati tudi jaz; in kjer ti umrješ, hočem biti tudi jaz pokopan. Če greš k spremenjenju na goro Tabor, grem jaz s teboj. In če greš v krvavi smrtni boj, jaz grem s teboj. In če greš k steburu bičanja, grem jaz s teboj. In če greš po križevem potu, te bom spremljal. In če greš v trpljenje in smrt na križu, bom poleg tebe.«

Sončnici moramo biti vsi podobni. Ona mora biti vzor tudi našega življenja. Največja popolnost je, da ohraniš mirno srce in vedro dušo, ne samo kadar sije sonce, ampak tudi, kadar dežuje; ne samo, kadar je jasno nebo, ampak tudi, kadar je oblačno; da greš za Jezusom, ne samo na goro Tabor, ampak tudi na goro Kalvarijo.

»Vsakega torej, kdor bo mene priznal pred ljudmi, bom tudi jaz priznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih« (Mt 10, 32).

Ali veš za imena največjih junakov, nad katerimi orjaško močjo se je ves svet čudil?

⁰ La petite, franc. bes., izg. laptit = »ta« mala, majhna.

⁷ Marguerite, franc. bes., izg. Margerit = Marjetica. — Prip. prev.

Jaz ti hočem imenovati le enega, in o njem sem prepričan, da je najmočnejši na svetu in da zdaleka zasenči vse druge, On premore vse.

On je tisti, ki celo vrsto ljudi goni proč od spovednice, on je, ki straži pri obhajilni mizi in zavrača one, ki hočejo k njej.

On je tisti, ki možem prepoveduje, naj ne hodijo v cerkev, naj ne poslušajo božje besede, ter da ne smejo biti pri sv. maši.

On je tisti, ki brani ljudem na železnici ali na tramvaju, da bi brali katoliški časopis.

On je tisti, ki ohromi roko, če hoče napraviti križ pred jedjo. On je tisti, ki onemi jezik, kadar bi moral zavriniti zasmehovanje vere iz strani onih, kateri so vero zgubili. On je tisti, ki ribe spreminja v meso, zato ker je ravno postni dan.

On je tisti, ki napravi trda kolena, če hočejo poklekniti pred tabernakljem, on zapira cerkvena vrata, če hoče kdo obiskati Evharističnega Zveličarja, z eno besedo, on je največji junak sveta.

Njegovo ime je — brzkone si ga že sam uganil — strah pred ljudmi.

»Treba je vedno moliti in se ne naveličati« (Lk 18, 1).

Kakor je kruh hrana telesa, tako je molitev hrana duše.

Riba ne more živeti izven vode in v najkrajšem času umrje, tako tudi duh človekov ne more biti brez molitve; polagoma odmre.

Nikdar ne bo tisti znal pobožno živeti, ki ne zna dobro moliti. Bog hoče dajati, daje pa samo tistim, ki ga za to prosijo.

Molitev je vir vseh čednosti, je žila, po kateri nam dohajajo vsi božji darovi in najboljše sredstvo za rast v čednosti.

Če hočeš premagati skušnjave in vse, kar te v življenju po veri ovira, tedaj bodi udan molitvi.

Molitev človeka obvaruje čistega, ona ukloni njegov napuh, ter mu pomaga uničiti nevoščljivost.

Vse leto čakamo, da v zemljo vržemo seme kali, da poganja klasje in prinaša sadove. Cela leta potrpežljivo čakamo, da prejmemo sad od vsajenega drevesa. Zakaj hočeš ravno sad molitve takoj uživati?

Četudi si ob začetku molitve čisto suhoparen in takorekoč lesen, boš vendar tudi iz tega suhega lesa lahko iztisnil olje milosti božje, če boš stanovitno molil.

Molitev je podobna studencu sredi vrta. Kakor bi brez njega postalo vse suho in nerodovitno, z njegovo pomočjo pa vse cvete in sveže izgleda, tako je možno tudi edino le z molitvijo ohraniti duhovne cvetlice kakor pokorščino, ponižnost, potrpežljivost, zbranost in vse druge čednosti sveže in žive v stalni lepoti in moči.

MILICA GRAFENAUERJEVA:

Gospodinjstvo naj se razvija iz resničnih potreb.

Življenje se ravna po naravnih zakonih. Nanje smo navezani, če hočemo, ali če nočemo. Da se prehranimo, da se varujemo vremenskih nepravil, to prav bistveno določa človekovo delo.

Izprva si je iskal človek le hrane in bivališča. Trudil pa se je, da bi dosegel vedno popolneje, vedno boljše, kar potrebuje za življenje. Isti

cilj si še vedno zastavlja vsako gospodinjstvo. Saj je glavna naloga gospodinjstva, da vsem članom da, kar potrebujejo.

Vendar pa se dogodi tudi, da gospodinjstvo svoj glavni namen zgreši, da se uravnava po tujih običajih, ne po svojih pravih potrebah, da privzema ali povzema naloge, ki niso prilične zanje.

V takih primerih gospodinjstvo dostikrat neha ustvarjati članom pravi mirni toplo prijazni dom, napolni ga s preobilico tuje, zoprne navlake, tujih hladnih šeg in hkrati nakopiči tudi mnogo nepotrebnega dela.

V današnjem času pa, ko opravlja gospodinja dostikrat trojno delo hkrati, pridobitno, gospodinjsko in materinsko, se je v gospodarski stiski povrnilo težišče zopet nazaj tja, kjer je prvotno bilo, k osnovnim življenjskim potrebščinam in so se začele uvaževati in izobraževati vse človekove sile. Dolgo zatajevana stiska družine je povzročila, da so se obrnili pogledi in volja nazaj k preprostosti. Ugotovilo se je, da je dom in gospodinjstvo treba razbremeniti, ga oprostiti vsega, kar ni zanj neizogibno nujno, da je treba štediti s silami, s časom in z denarjem, treba skrbno preudariti, kaj je za življenje res neizogibno nujno.

Vsak po svoji izkušnji moramo tedaj dobro pretehtati, kaj je prav za to, za naše gospodinjstvo, res nujno.

Kaj pa potrebujemo nujno?

Kaj potrebujemo, da kolikor to od gospodinjstva zavisi, ohranjamo življenje svojem, da nadomeščamo izgubljene sile in da razvijemo nove sile v otrocih?

Kaj ni sicer potrebno, pač pa koristno, ker življenje podaljšuje, s tem, da ga ureja tako, da se počutijo doma vsi dobro.

Kaj pa ni niti potrebno niti koristno, temveč samo prijetno in obdarjeno z užitki.

Na ta vprašanja si moramo odgovarjati strogo pošteno. Po odgovoru pa se razvršča vse, kar potrebujemo v najpotrebnejše, v koristno in v zgolj prijetno in pogrešljivo.

Če se jasno zavedamo, kaj res potrebujemo, če si vzgojimo voljo, da stremimo pred vsem da krijemo le toliko, kolikor je neizogibno nujno, da življenje in življenjske sile ohranjamo in da novih sil v razvoju ne okrnemo, če se razen tega izurimo, da potrebna vsakdanja opravila točno in ročno opravljamo, tedaj smo si osvojili pregled nad gospodinjstvom, red v gospodinjstvu.

Prvi korak do tega cilja se izvrši s tem, da presodiš in razvrstiš najprej svoje osebne potrebe in zatem še le potrebe drugih. Nato pa si napraviš načrt, kako izvršiti vse, kar moreš, izvršiti prav, še več, najbolje, najhitreje, z najmanjšim naporom in z najmanjšimi stroški, torej najlažje in najceneje.

Vse gospodarstvo naj se vrši po splošno veljavnem gospodarskem načelu: največjo korist pri najmanjšem potrošku.

Kako zadovoljujemo življenjske potrebščine štedljivo.

Hranimo se, oblačimo, bivamo. To so najnujnejše življenjske potrebe. Razen teh pa nam je prinesel kulturni razvoj še celo vrsto drugih važnih življenjskih potreb, brez katerih bi potekalo življenje le prav borno. Tudi potreba po družinskem življenju, po oddihu, izobrazbi itd., je velika in važna. In vendar moramo izhajati le iz prvotnih življenjskih nujnosti, iz tistih, ki nezadovoljene oškodujejo ali uničujejo življenje samo.

Starost, spol, podnebje, okolje, zdravje, navade in še marsikaj drugega svetuje, da, naravnost zahteva, da to krijemo različno. Dojenček,

otrok, bolnik ali starček potrebuje drugačno hrano kakor zdrav mož, zdrava žena, pa tudi še pri teh so potrebe glede prehrane različne. Kateri težko delajo, se morajo hraniti drugače kakor tisti, ki delajo predvsem sede.

Pa tudi še povsem enakim potrebam se more ustrezati prav različno. Mogoče se je hraniti z rastlinsko beljakovino, maščobo in ogljikovimi hidrati, t. j. s krompirjem, zelenjavo, močnatimi jedili itd. Ta prehrana je občutno cenejša kakor prehrana z mesom, z jajci, sploh prehrana, ki se dobiva iz živalstva. Oboje urediti primerno in ceno, je umetnost in skrb gospodinje.

Če se ogledaš na tabeli o vrednosti posameznih hranil in če primerjaš vrednost s ceno, izveš, katera hranila so cenejša in kako jih treba sestaviti, da bodo polnovredna.

Žalosten izprehod po bolniškem vrtu.

V našem podnebjju je dalje tudi obleka in je stanovanje življenjsko nujno. Stanovanje nas brani vremenskih neprilik in nezdgod, pa tudi zavaruje nas zoper neprijateljske in zoper sovražne nakane iz okolice. Tudi tej potrebi, potrebi stanovanja, je mogoče ustrezati prav tako zelo različno. Zlasti naš čas si zamišlja stanovanje docela drugače kakor prejšnja doba.

Nedavno še, so urejali najlepše stanovanjske prostore za sprejemne in družabne prostore. Majhne, temne in neprijazne prostore, z okni na nečedna dvorišča, pa so porabljali, da so v njih bivali in spali.

Danes se zavedamo, da taka ureditev stanovanja ograža zdravje otrok in nasprotuje štedljivosti. In stanovanje se je začelo urejati po novih načelih. K temu je pripomoglo tudi še dejstvo, da se je vsled gospodarske stiske treba omejiti na čim tesnejše in manjše stanovanje.

Kaj nam stanovanje mora biti?

Najprej pač prostor, kjer delamo in kjer počivamo. Odločen prostor, da obedujemo v njem, že ni več nujen. Prostor za delo in prostor za počitek pa je nujen in sicer za vse člane gospodinjstva, mora biti tedaj

tolikokrat večji, kolikor članov je — tudi otrok. Torej spada med glavne naloge gospodinjstva, da stanovanjsko potrebo tako krije. Šele tisti prostor, kar ga potem preostane, se more odločiti drugim namenom, n. pr. za obednico, saj zavzamejo vsi obedi skupaj kvečjemu 2 uri dnevno, in za družabnost.

Novo pojmovanje o namenu stanovanja pa ni preuredilo samo stanovanja samega, marveč tudi pohištvo v njem. Prej je imel vsak stanovanjski prostor le eden, določen namen, zdaj, ko razpolagamo z manjšim stanovanjem, ga porabljam, kar ga najbolj moremo. Spalnica je hkrati stanovalnica in dostikrat za več ljudi skupaj. Temu načelu se je morale podrediti tudi pohištvo. Podnevi klop, naslanjač ali divan, ponoči pa je postelja, na kateri spiš, omara za knjige je hkrati pisalnik itd. Bisveno svoje pa je sodobnemu stanovanju, da res potreba določa, kako naj se razdeli, in da se zgodi to čim bolj štedljivo.

Najtežje se je odločiti, zvesto načelu nujne potrebe, pri obleki. Obleka namreč nima samo cilja, da človeka varuje mraza in vremena, temveč tudi zato se je človek poslužuje, da se z njo krasi. Kakor se menja narava po letnih časih, in je v vsakem po svoje lepa, tako se oblači človek vedno in vedno drugače.

In vendar se mora tudi tu kriti najprej prava potreba družine, preden se ustreza želji po lišpu. N. pr. preprost topel zimski plašč je potreben vsakemu članu družine, da jih varuje mraza; eleganten plašč, obrobljen s kožuhovino se občuti semtertja kot prava kulturna potreba; dragocen kožuh, ki bi ga moral plačevati več let, pa je prav za prav le lišp, zavoljo katerega pa trpe, oškodovani v bistvenih življenjskih potrebah, člani družine.

Tudi tu mora biti prvo potrebno, potem koristno in potem šele prijetno in zaželeno. To je temeljna zahteva gospodinjskega načrta.

Od znotraj navzven, iz pravih živih potreb se mora graditi družinsko gospodinjstvo, nikoli od zunaj navznoter, po tujih predlogah ali po starinskih izročilih. S tem, da izhajamo iz pravih živih, življenjskih potreb, ohranjamo sile za delo. Nepravilna prehrana in nezadosten počitek pa dostikrat sile za delo zmanjšuje in tako povzroča, da ljudje, oslabei, izgube delo, da uboža družina, da se slabo razvijajo otroci in se začenja obtok bolezni, nezmožnosti za delo in siromaštvo. Pomanjkanje pravilne prehrane oškoduje doraščajočo mladino še prav posebno zato, ker slabi njeno dovzetnost v šoli, ohranjuje razvoj vseh njenih sil in jo tako žene v težjo bodočnost.

Človekovo življenje se gradi ali ruši največ doma. Pravilna ureditev gospodinjstva je zato izredno važna. Če prav ustrežeš življenjskim potrebam, varuješ družino, ustvarjaš jasne, čiste razmere in vesele ljudi. Zato je dober popolno izgrajen gospodinjski red še vedno izmed najvišjih ženskih nalog vreden ustvarjajočega dela umetnikovega.

Žejni popotnik približa svoje ustne studencu in si uteši žejo z najbližjo vodo; séde kraj poti ob prvem drevesu, do katerega pride: in ko si je spet opomogel, iznova začne korakati. En sam smoter ima pred očmi, hitro končati svojo pot. Ali si bo dušo vezal na različne predmete, ki jih opazi, čim dlje gre naprej, in se mučil s tisoč skrbmi, da bi si v deželi, ki potuje skoz njo in je nikoli več ne bo videl, pripravil trajno bivališče? No, vsi smo kakor ta popotnik. Kaj mi pomaga zemlja, o moi Bog! Kaj mi je do tega tujega kraja, ki se bom od njega v trenutku ločil! Romam k hiši svojega očeta; do drugega mi ni nič. Kaj delo in trud, če pomislim, da dosežem smoter, kamor težé vse moje želje? (Lamennais.)

DR. FR. W. FOERSTER — F. T.:

„Zdaj pa nalašč ne!“

Zelo občutljivi ljudje dostikrat pravijo: »Si ne morem kaj, sem pač nervozen, blizu mi, prosim, nikar ne hodite!« Da, njegovo telo je nervozno, res je — ali človek je prejel duha, da ni podložen telesu. Iz čisto razkopanih in majavih kmečkih hiš v Črnem lesu¹ kajkrat gleda najživahnejše dekle rdečih lic in same rože so po oknih — tako lahko tudi iz razrvane in občutljive živčne stavbe gleda najbolj vedra duša — samo če hoče ali če v življenju najde koga, ki ji veselo pogleda v obličje in zašepče: Tega si vendar ne dovoli, tega živčnega nasilja, pokaži zdaj, kdo je v hiši gospodar, saj si vendar močnejši kakor vsi živeci skupaj!

Zgodbo o Demostenu² in njegovem nagnjenju do jecljanja poznate. Takole si mislim: Ko je bil deček in ga je nekdo vprašal, kaj hoče postati, je rekel: »Velik govornik!« Nato so se vsi zakrohotali. »Ti s svojim okornim jezikom in s svojim jecljanjem!« Tedaj se je deček ujezil in si mislil: »Aha, moje telo naj torej odločuje o mojem poklicu in ne jaz? Zdaj pa nalašč ne!« In je šel k morju in delal vaje, ki jih vsi poznate, in uveljavil svojo voljo. Vprav ker je imel telesno napako, je postal tako velik, zakaj treba je bilo dvakrat napeti sile, da je zmagal odpor. Prav taka je z nervoznostjo. Kdor ima občutljive živce, zato še nikakor ni primoran biti razdražljiv. Vse je na tem, če reče telesu: »Zdaj pa nalašč ne!« Potem lahko postane celo junak v premagovanju samega sebe, doseže lahko še več nego popolnoma zdravi, vprav ker se mora tolikanj prizadevati in razmišljati in paziti, da v boju zmaga. In za to zmago dobi dostikrat še drugo plačilo, ki ga sploh ni pričakoval! Tudi živeci lahko ozdravijo, če jim duh ne popusti, ampak ostane odločen in miren. Duh je najboljši zavod za zdravljenje živčnih bolezni. Daje mir, ki prihaja odnotraj, ki je važnejši od vsega zunanjega miru. V miru duše se lahko zazdravijo celo težke hibe, najsi so podedovane po več rodovih. Vsa čast zmagovalcu!

¹ Schwarzwald (= Črni les) je gorovje v južnozpadni Nemčiji. — Op. prev.

² O Demostenu (383—322 pr. Kr.) pravijo, da je mlad zelo težko govoril. Da bi se znebil te napake, je hodil na morsko obalo in si s kamenčki v ustih ob bučanju morja krepil in uril svoj glas. Pozneje je zaslovel kot najboljši grški govornik. — Op. prev.

Kroži tudi o nemškem cesarju³ zgodba, iz katere se lahko marsičesa naučimo. Malo ohromel je na levi roki in zato se mu je bilo bati, da ne bo dober jezdec, zakaj da uženemo konja, nam je že treba vseh udov. A rekel je: »Zdaj pa nalašč.« Še enkrat bolj se je potrudil in napel vse moči volje, da bi izravnal telesno hibo, in postal je eden izmed najboljših jezdecev armade. Na konju sedi z neko lahkoto in gotovostjo, ki je mnogi ne dosežejo kljub vsej neovirani rabi svojih udov. Zakaj ne? Ker duh in volja šele z odporom telesa dobita pobudo za največja dela.

Kdor ima telesne napake in slabosti, naj nikar nikoli ne misli, da je zdaj poklican za slabiča. Zdaj nalašč ne. Ždi v njem toliko več poklica za junaka. Dana mu je velika naloga, ki zanjo zdravi in brezhibni nimajo take priložnosti. Tu velike naloge delajo velike ljudi.

Zdaj pa nalašč!

Resnično je sicer, kar piše apostol Pavel o sebi — velja pa o nas vseh —: »Hoteti je v moji moči, da bi pa dobro tudi izvrševal, ni« (Rimlj 7, 18). Zato moramo prositi pomoči. Toda za lase kakor angel Habakuka te Bog ne bo vlekel kvišku. Stori, kar moreš, in Bog ti bo pomagal naprej. Ako hočeš dobiti oblast nad samim seboj, nad svojimi dušnimi in telesnimi silami, je treba vaje, in sicer pogoste vsakdanje vaje. Kakor telovadec dobi oblast nad mišicami svojega telesa le z vztrajno vsakdanjo vajo, enako si moreš ti pridobiti močno in trdno voljo le z vztrajno vsakdanjo vajo. Vadiš se lahko na ta ali podoben način: Vstani ob določenem času. Vsako delo, ki ga vršiš, stori po svojih močeh dobro. Kar lahko danes storiš, ne odlašaj na jutri. Bodi ljubezniv in prijazen, četudi si v svojem srcu čemerno in pusto razpoložen itd. Vaja napravi mojstra!

Duh človekov bega, ne da bi se kdaj odpočil, in srce je prav tako nestanovitno. Te izpremembe, ki jih iznenada doživimo v sebi, kakšenkrat proti svoji volji, so ali izkušnje, ki jih moramo premagati, ali zapuščenost, ki naj jo prenašamo, ali preizkušnje, ki naj jih vdano sprejmemo. Zato je treba, da brez prestanka krepimo svojo voljo, ki zavisi samo od nas.
(Lamennais.)

Vera vse posvečuje in ničesar ne razdira razen greha; ne prepoveduje človeških nagnjenj: nasprotno, nekatera celo zapoveduje. Zapoved medsebojne ljubezni je ena izmed tistih, ki jih evangelij zabičuje z največjo skrbnostjo. Če pa naj bodo naša nagnjenja čista, morajo izvirati od Boga in biti usmerjena po njegovi volji. Potem niso več čuvstva zemlje, ki mimgrede begajo in vznemirjajo dušo; so kos večnosti, kakor ta sama neizpremenljiva in mirna.
(Lamennais.)

Premagani od mikavnosti občutka, govori Bossuet, iščemo svoje dobro v stvareh, ki nam uteko in izginejo kakor sence. Sprevidimo vendar končno, kako bedasto je, da si vežemo srce na minljivost, in kako ničeva so ta prijateljstva zemlje, ki minejo z leti in zanimanjem. Ljubimo Jezusa nedeljeno; ljubimo ga, kakor on nas ljubi in kakor hoče, da ga ljubimo. »Merilo naše ljubezni do njega je,« pravi sveti Bernard, »da ga brezmejno ljubimo.«
(Lamennais.)

³ Nemčija od l. 1918. ni več cesarstvo in gre torej v tem primeru za bivšega nemškega cesarja Viljema II.

P. Angelik:

Katoliške univerze.

Sredi decembra preteklega leta je teološka fakulteta katoliške univerze v Louvainu obhajala 500 letnico svojega obstoja. Ustanovil jo je bil papež Evgen IV. leta 1432. in imela je zlasti zadnja leta za cerkveno in versko življenje v Belgiji izredne zasluge. Več kakor 300 odličnih članov, ki se odlikujejo v znanosti in dušebrižništvu je svoj čas študiral na louvainski teološki fakulteti.

Izreden porast mora zaznamovati tudi katoliška univerza v Milanu. Lansko študijsko leto jo je obiskovalo 1426 dijakov. V svojem, več kot desetletnem obstoju je izdala več kot 100 znanstvenih del, ki so našla tudi v inozemskem učenjaškem svetu veliko priznanje.

Na katoliški univerzi v Washingtonu so ustanovili apologetični inštitut, ki ima namen vzgajati katoliške voditelje. Slušatelji se ne pečajo le s proučevanjem katoliške vere in njene obrambe, ampak zlasti tudi z znanstvenimi metodami širjenja katoliške vere.

Lurški čudeži.

Zdravniška pisarna v Lurdu, ki preiskuje vsa ozdravljenja, ki se vrše v Lurdu, je v l. 1932. šest ozdravljenj potrdila kot čudežnih. To leto je Lurško božjo pot obiskalo 70 zdravnikov več kakor preteklo leto.

Jakobiti in katoliška cerkev.

Gibanje za zedinjenje Jakobitov ob Malabarski obali v Indiji, o katerem

smo že poročali, je postalo tako močno, da je sveta stolica za zedinjene Jakobite ustanovila že lastno cerkveno provinco in sicer Malankarsko-sirska nadškofijo.

Procesija sv. Rešnjega Telesa v Kalkuti.

Decembra meseca preteklega leta se je v Kalkuti prvokrat odkar mesto obstoja, vršila po ulicah javna procesija sv. Rešnjega Telesa. Katoličani so se je udeležili v velikem številu. Baldahin nad sv. Rešnjim Telesom so nosili najodličnejši katoličani mesta.

Napredek katoličanov na Japonskem.

Po najnovejši statistiki je število katoličanov od leta 1930. do konca junija 1932 narastlo od 92.789 na 98.047. Število inozemskih duhovnikov je narastlo za 18. Število domačih duhovnikov pa je nazadovalo za štiri. Tako da znaša sedaj število inozemskih duhovnikov 240, domačih pa le 59. Nasprotno pa se je število domačih redovnikov skoro podvojilo, sedaj jih je že 120. Prav tako tudi število domačih redovnic, katerih je sedaj že 245.

Boj za nedeljski počitek.

Na Poljskem zahtevajo židovski trgovski gremiji od vlade, naj odpravi zapovedani nedeljski počitek in naj zapove nedeljsko delo. Konferenca poljskih škofov je proti temu protestirala in vladi razložila, da imajo delavci in nastavljenjci pravico po enotedenskem delu imeti tudi en dan počitka.

Verzajski škof in socialno vprašanje.

V pastirskem pismu verzajskega škofa v Franciji monsignora Rolland-Gosselina beremo sledeče vsega uvaževanja vredne besede. »Mi hočemo,« tako pravi, »da bi katoličani ne prepuščali (marksističnim) socialistom monopol za dosego primernih ukrepov v prid delavstva, ampak, da bi bili oni prvi, ki bi se iz celega srca odločili za socialne reforme in jih takoj tudi uporabljali, ne da bi šele čakali, da jih jim drugi vsilijo.«

Satansko sovraštvo do Boga.

Brezbožno gibanje v Rusiji se je zadnje čase zavzelo tudi za gluhone-motroke. Ustanovili so za nje poseben zavod, v katerem 18 učiteljev gluhone-motroke poučuje v protiverškem svetovnem naziranju. Duha brezboštva hočejo vcepiti že otrokom v srca. K pouku morajo hoditi tudi starši.

Novi azijski škofje domačini.

Dne 11. junija t. l. je papež posvetil pet novih azijskih škofov, prisotni so bili tudi številni kitajski domači škofje. Misijonski papež bo imel tako okoli sebe zbranih prilično 10 kitajskih škofov domačinov. Po pravici je zato dejal kitajski apostolski delegat nadškof Konstantin o bodočnosti kitajske cerkve: »Bodočnost je za nas polna veselega upanja, ker kitajska cerkev postaja močna in trdna fronta in se čuti eno z Rimom in s celo svetovno cerkvijo.«

Katoličani v skupnem boju z mohamedanci.

Katoliški kongres v Travankore, ki deluje s cerkvenim odobrenjem, je sklenil z mohamedanci, ki štejejo prilično štiri milijone duš, pogodbo, v kateri se kot stranke pogodbenice obvežejo, da se bodo bojevale za številu primerno zastopstvo tako v političnih kakor v šolskih svetih države.

Katoličanstvo na Danskem.

Koncem leta 1932. je štela Danska tri in pol milijone prebivalcev, med

njimi je bilo 25.000 katoličanov. To-rej prilično več kakor leta 1931. Novo spreobrnjenih je bilo v tem letu 145. Če pomislimo, da je Danska leta 1849. štela le 6 do 700 katoličanov, tedaj se lahko veselimo nad velikanskim napredkom ondote katoliške cerkve.

Samo srčna kap ...

Iz Düsseldorfa v Nemčiji poročajo sledeče: V neki gostilni ob Franklinovi cesti se je v noči od sobote do nedelje vršil sestanek svobodomislicev. Zbranih je bilo precejšnje število članov. Ob tej priliki je neki starejši gospod za šalo začel posnemati župnikove ceremonije. Naenkrat sredi njegovega bogokletnega govora, ki ga je držal, posnemajoč evangelijskega duhovnika, je moža zadela kap. Poklicani zdravnik ni mogel ugotoviti drugega kakor takojšnjo smrt.

Spomenik Srca Jezusovega napoti svobodomislecem.

Prekrasni spomenik v Bilbao na Španskem, ki je v mednarodnem tekmovalstvu dosegel prvo nagrado, mora biti odstranjen. Španska akademija lepih umetnosti je proti temu protestirala. Udruženje, ki je spomenik postavilo, se upira, da bi ga zopet podrlo. Občinski svet se je zato sam moral lotiti dela, toda izvršitev tega sklepa je naletela na finančne težkoče. Za podiranje bi bilo treba plačati 10.000 pezet. Toda občinska finančna uprava ni voljna žrtvovati tako velikega zneska za samo podiranje.

Napredek katoliške cerkve v Indiji.

Odkar je leta 1931 protestantovski pridigar Sitling z vso svojo družino in z velikim delom svoje občine prestopil v katoliško cerkev v Kalimpong, cele množice prestopajo v katoliško cerkev. Do sedaj ni bilo skoraj nikakega upanja na kak uspeh v tem kraju. Sitlinga prestop ni stal malo žrtev, in vrhu tega je zgubil tudi svoje službeno mesto, s katerim se je do tedaj preživljal.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se zavaruje za starost in onemoglost pri zavarovalnem odseku III. reda.

Glavni pogoji za zavarovanje za starost in onemoglost so sledeči:

Kdor se hoče zavarovati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 60 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4« ali pa na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

1. Brala sem v »Cvetju«, da je že veliko zavarovanih članov in da ima tudi zavarovalni odsek že lepo premoženje. Ali ne bi mogli, saj nam, kar nas je starejših, pokojnine zvišati, saj se to ne bo nikomur nič poznalo?

Žalibog tega ne moremo storiti. Po starem pregovoru, da je pravičnost temelj držav, se moramo tudi v zavarovalnem odseku držati stroge pravičnosti, ali z drugimi besedami biti moramo do vseh enaki, kakor je to predpisano v splošnih pogojih našega odseka. Kdor bo preje postal nezmožen za delo vsled starosti ali onemoglosti, predno bo dosegel popolno pokojnino, bo pač prejemal toliko manjšo pokojnino. Kakor v državni službi tisti, ki dalje časa službuje, prejme tem večjo pokojnino, enako je tudi pri nas. Kakor hitro bi začeli dopuščati izjeme, da bi starejšim zavarovancem ali zavarovankam dajali večje pokojnine kakor jim pripadajo, tedaj bi tega ne bilo konca. Vsakdo bi si pač mislil: Če se tudi pozneje zavarujem, bom prejel enako pokojnino, kakor tisti, ki se zavarujejo še prilično mladi. S tem bi zavarovalnemu odseku več škodovali, kakor koristili. Tistim, ki se v mlajših letih zavarujejo, bi delali krivico, tistim, ki pa v mlajših letih ne marajo še misliti na zavarovanje in pa na to, da bodo tudi oni enkrat postali stari in onemogli, bi pa dajali potuho, češ za stara in onemogla leta skrbeti je še vedno čas. Delati komu krivico ali dajati potuho pa ne moremo in ne maramo.

2. Vpisala sem se v zavarovalni odsek III. reda. Pa vsled raznih okolnosti nisem mogla takoj stopiti v III. red. Kako na to storim?

Po 4. členu splošnih pogojev zavarovalnega odseka se morejo zavarovati pri našem odseku le udje III. reda ali tisti, ki se zavežejo, da bodo tekom 5 let vstopili v III. red. Ako tedaj še niste vpisana v III. red,

je pač vaša dolžnost, da se tekom 5 let od dneva vašega vstopa v zavarovalni odsek v III. red vpisete. Predno bo minulo 5 let, bo vsak član zavarovalnega odseka, kateri do sedaj še ni vpisan, dobil opomin, naj to v kratkem času stori. Kdor bi tega kljub opominu ne storil, temu po 10. členu splošnih pogojev zavarovalnega odseka zapade $\frac{1}{3}$ vplačane vsote in se mu ostalo izplača.

Toda kako naj to storim, sprašujejo nekateri, ko pa v tistem kraju, kjer jaz živim, ni nobene skupščine III. reda?

Kdor živi v takem kraju, kjer v župniji ne obstoja skupščina III. reda, naj se vpiše v kaki bližnji sosednji skupščini. Ako je ta sosednja skupščina tako oddaljena, da vsled oddaljenosti ne bo mogoče hoditi k shodom III. reda, tedaj naj pač bere »Cvetje z vrtov sv. Frančiška«, ki je glasilo III. reda, da bo tako ohranil v sebi duha sv. Frančiška. Na »Cvetje« pa mora itak biti vsak član zavarovalnega odseka naročen.

Ako bi pa kdo živel v takem kraju, da bi mu daleč naokoli ne bi bila znana nobena župnija, v kateri bi bila ustanovljena skupščina III. reda, tedaj naj to sporoči vodstvu zavarovalnega odseka, ki mu bo drage volje dalo potreben nasvet, kako naj zadosti temu pogoju zavarovalnega odseka. V Sloveniji je III. red tako razširjen, da temu pogoju nikakor ne bo težko ustreči, in tudi iz tega namena priobčujemo v »Cvetju« »Kroniko III. reda«, da vsakdo lahko ve, kje je ustanovljena skupščina III. reda in kje ni.

3. Stara sem že nad 60 let in torej ne morem biti več sprejeta v zavarovalni odsek III. reda. Ali se mi ne bi moglo nakloniti kake milostne podpore po 14. členu splošnih pogojev zavarovalnega odseka?

14. člen se glasi: Čisti prebitek varnostnega zaklada se porabi za namene III. reda, to je za domove sv. Frančiška, za zavetišča za odpuščene kaznjence, za zavetišča za brezposelne i. t. d. Takrat ko se je pričel zavarovalni odsek, bržkone še niste bila stara 60 let in bi se bila lahko vpisala, zdaj je pa seveda prepozno, kakor bo prepozno prihodnje leto za tiste, ki bodo stari nad 55 let. Kar je, to je, zdaj se ne da več pomagati. Milostne podpore iz denarja zavarovalnega odseka, vam pa zaenkrat ne moremo nakazati. Vedeti namreč morate, da denar zavarovalnega odseka ni naša lastnina, ampak last članov zavarovalnega odseka. Mi ta denar le upravljamo. Naša prva dolžnost je, da skrbimo zato, da držimo dano besedo, katero smo dali članom, ki so se zavarovali za starost in onemoglost. Tem članom mora biti najprej zagotovljena pokojnina, katera jim gre po splošnih pogojih zavarovalnega odseka. Samo čisti prebitek zavarovalnega odseka se bo porabil za razne domove in če hočete tudi za milostne podpore. Koliko pa bo tega čistega prebitka, mi sedaj še ne moremo vedeti. Zdaj vemo le toliko, da smo lahko brez skrbi, da bomo vsem zavarovanim članom ob svojem času plačevali primerno pokojnino. Ne moremo pa vedeti točno, koliko članov zavarovalnega odseka bo postalo za delo nesposobnih po 5., 6. ali 7. letih itd. in prav tako tudi ne moremo vedeti, kako velik bo čisti prebitek zavarovalnega odseka. Vemo sicer, da prebitek bo, toda dokler ne vemo točno, kako velik bo ta prebitek, tako dolgo ne smemo s tem denarjem razpolagati. Če bi hoteli dati vsem, kateri nas prosijo milostno podporo, bi lahko razdelili vse dosežanje premoženje zavarovalnega odseka, pa magari, če bi tudi imeli 10 milijonov.

Opozorilo!

Prosimo, da bi se javila pri Župnem uradu Marijinega Oznanjenja v Ljubljani oseba, ki je 2. ali 3. junija plačala zavarovalnino v znesku 100 Din ter prejela potrdilni listek št. 994.

Kronika III. reda.

VURBERG, okr. Sv. Trojica v Slovenskih goricah; ust. 8. 10. 1899; voditelj: Kokelj Alojzij, župnik; odbor: Gašparič Katarina, Kuhar Marija, Krepek Franca, Krona Ana, Moltol Marija, Zelenko Ivana, Čeh Marjeta; število članov: moških 8, ženskih 66, v novicijatu 4; naročnikov Cvetja: 8, Lučke: 5; okoliš skupščine: 1400.

ŠT. JERNEJ, okr. Novo mesto; ust. 23. 1. 1903; voditelj: Lesjak Anton, župnik; odbor: Luzar Neža, Strojini Marija, Frančič Marija, Hudoklin Urša, Pavlič Marija, Klemenčič Neža, Jankovič Neža, Turk Urša, Ferkolj Terezija, Bobič Neža, Pavlin Marija, Jordan Janez, Kovačič Janez, Golob Jožef; število članov: moških 38, ženskih 551, v novicijatu 12; delujoči odseki: karitativni, tiskovni, treznostni, za oplešavo cerkve; naročnikov Cvetja: 24, Lučke: 4; okoliš skupščine: 6400 duš.

SOLČAVA, okr. M. Nazaret; ust. 1900; voditelj: Arko Leopold, kaplan; odbor: Plesnik Gregor, Podbrežnik Helena; število članov: moških 10, ženskih 50; naročnikov Cvetja: 8; delujoči odsek: dobrodelni; okoliš skupščine: 840.

PODGRAD, okr. Novo mesto; ust. 3. 4. 1925; voditelj: Česenj Andrej, župnik; odbor: Klobčar Marija, Umek Uršula, Cimermavčič Terezija, Primc Ivana, Sekula Ana, Tisov Frančiška; število članov: moških 2, ženskih 122; naročnikov Cvetja: 4; okoliš skupščine: 980 duš.

MOKRONOG, okr. Novo mesto; ust. 18. 6. 1922; voditelj: Bukowitz Henrik, župnik; odbor: Mlakar Terezija, Juvančič Reza, Šepec Franja, Brohan Alojzija, Vrabc-Sašelj Ivana; število članov: moških 3, ženskih 93; naročnikov Cvetja: 5; delujoči odsek: karitativni; okoliš skupščine: 2200 duš.

ČRNOMELJ, okr. Novo mesto; ust. 15. 11. 1903; voditelj: P. Bitnar Pavlin, O. Tevt. dekan in župnik; odbor: Muc Marko, Grahek Janez, Rendulič Frančiška, Bütala Katarina, Zajc Marija, Kočever Ana, Jerman Ana, Vrščaj Ana, Verderber Marija; število članov: moških 8, ženskih 162, v novicijatu 3; okoliš skupščine: 4592 duš.

ŠPITALIČ, okr. Kamnik; ust. 21. 8. 1908; voditelj: Mezeg Anton, župnik; odbor: Klemen Franc, Učakar Frančiška, Drole Alojzija, Hraštovc Marija; število članov: moških 5, ženskih 23, v novicijatu 4; naročnikov Cvetja: 6; delujoči odsek: karitativni; okoliš skupščine: 668 duš.

»BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU«: V urberg: Lovrenčič Ivana. — Kamnik: Novak Marija, Pungertar Marija, Robas Katarina, Kosirnik Marijana, Verhovnik Marijana, preč. g. Kušar Frančišek, Paulin Marija, Maleš Marija, Vrankar Roza, Kranjc Marija, Oblak Jakob, Slejko Katarina, Šmon Frančiška, Peče Antonija, Balantič Marija, Vidali Marija, preč. g. Jamnik Anton, Šimenc Primož, Jenčič Marija, Poljanšek Marija, Hribar Marija, Traven Frančiška, Klanjšek Rozalija, Jenko Uršula, Rozman Polona, Birk Cecilija, Švigelj Ivana, Poljanšek Katarina, Učakar Jurij. — Škale: Kovač Jože, Gosinek Jera, Videmšek Neža, Cvikel Ana, Rožič Ana, Rotnik Frančiška, Trnovšek Barba, Šaloven Marija, Koren Ana, Švent Marija, Cvenk Ivana, Mlinšek Jurij, Herzog Katarina, Pocajt Antonija. »ZAKAJ NJIH DELA GREDO Z NJIMI.« (Raz 14, 13.)

Dopis iz Šmarja pri Ljubljani.

V ponedeljek dne 19. maja je priredila naša skupščina pod vodstvom preč. gosp. Josipa Rozmana, voditelja III reda, izlet na Kurešček, obiskat Kraljico miru. Kljub temu, da je deževalo, smo romali, čeprav z dežnikom v roki. Prav ljubeznivo nas je sprejel gosp. župnik Matej Trepal, za nas maševal, mi smo pa peli. Nesebični in požrtvovalni gospod s Kureščka nam je stregel, kar je le mogel. Ob 2 smo imeli pete litanije M. B., potem smo se pa težkega srca ločili od Marije; pot nazaj je bila prav lepa in solnčna. Obiskali smo Golo, malo zapeli, nato smo šli navzdol in domov; ko smo bili doma, je pa zopet začelo deževati.

Vseh izletnikov nas je bilo okoli 40; marsikateri je bil tam prvič; veliko jih je tudi sklenilo: »Na Kurešček, kjer vlada Kraljica miru, bom še poromal.« Vsem, zlasti pa gospodu s Kureščka kličemo: »Bog povrni!«

Nove knjige.

Dr. P. Roman Tominec: *Dnevi v Bogu*. Ljubljana 1933. Založil Anton Sfiligoj. Cena, pl. 20 Din, pl. zl. obr. 30 Din, rjavo usnje 40 Din, črno usnje zl. obr. 45 Din.

Knjižica »Dnevi v Bogu« so in niso molitvenik. Rajši bi dejali, da so nekaka navodila, kako priti do molitve, v kateri je moč. Knjižica je spisana tako, da v nji vidiš na prvi mah, kako je avtor — ki se je pri nas uveljavil kot pisec nabožnih knjig v duhu sodobnih zahtev — hotel zanesti vanjo mnogo tistega sveta, ki nas resnično obdaja v naši vsakdanjosti. »Dnevi v Bogu« so knjiga misli in življenjskih modrosti za vsak dan v letu. Te misli se čitajo včasih kot aforizmi, včasih kot nauki ali nasveti in bodo služili slehernemu, zlasti takim, ki večkrat ne utegnejo poslušati govorov ali brati kake daljše duhovne knjige, kot nekak kažipot za premišljevanje večnih resnic. Knjižica je zelo okusno tiskana na finem papirju v dvobarvnem tisku. Lično opremo stopnjujejo s finim umetniškim čutom izbrane priloge slik. Tako ima ta knjižica zares sodobno lice na znotraj in na zunaj. Prepričani smo, da bodo premnogi radi segli po njej.

F. S. Šegula: *Sveta mati Ana*. Molitvenik za žene in matere. Vimperk 1930. Založil J. Steinbrener. Cena: platno, rdeča obreza Din 28, platno, zlata obreza Din 32, usnje, zlata obreza Din 50. Naroča se pri Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Molitvenik obsega stanovski nauk za žene, matere in gospodinje, potem pobožnosti in molitve krščanske žene in celo vrsto najrazličnejših pobožnosti za razne prilike. Pred uvodom je pridejan »Spominski list za dan poroke« in na koncu poseben list kot »Zapisnik krstov in naših rajnih«. Molitvenik priporočamo.

Dr. Ciril Potočnik: *Dobri pastir. III. zv.* Ljubljana 1932. Založila Prodajalna Ničman. Cena: broš. Din 40, polplatno Din 52, eleg. vez. Din 60.

Ta knjiga krasnih premišljevanj je pisana s toplo ljubeznijo, ki vsakogar pridrži v mislih na prečitanem sestavku. Prav zato je to izvrstna premišljevalna knjiga. Zvečer prečitaš poglavje ali še manj, drugo jutro razmišljaš in si utrjuješ voljo in ljubezen do božjega življenja. In prekrasen lik Kristusov hodi vedno s teboj. Knjižica vsebuje vsa sodobna vprašanja, stokrat pa se dotakne ljubezni, ki preveva vso knjigo. In ljubezen je še vedno vez popolnosti. Zato lepo knjigo toplo priporočamo.